

MARTINUS CENTER KLINT

TEMAFÖRDJUPNINGSGRUPPEN 2018
VECKA 1 OCH 6

Den kosmiska världsmoralen

©Martinus Institut 1981

Detta kompendium är omfattat av lagen om upphovsrätt och får endast skrivas ut i enstaka kopior till ditt eget privata bruk. Du får också gärna ta en kopia i digital form om det endast är till ditt eget privata bruk. Läs mer om Martinus Instituts information om skydd och förmedling av Martinus verk på www.martinus.dk.

Läs mer om upphovsrättslagen på www.retsinformation.dk.

DEN KOSMISKA VÄRLDSMORALEN

Under denna vecka studerar vi jordmänniskans moraliska utvecklingsprocess genom djurriket fram till förverkligandet av ett förhållningssätt, där fiendskap och intolerans inte existerar i det levande väsendets medvetande. Vi fördjupar oss sig i framväxten av den kosmiska världsmoralen och får därigenom en verklig förståelse för begreppen tolerans, förlåtelse och kärleken till nästan. Kunskapen om den absoluta moralen hjälper oss att ställa in vår mentala kompass mot förverkligandet av det kommande fredsriket.

Vi inleder med en överblick över den kosmiska världsmoralens grunder och fördjupar oss sedan varje dag i några utvalda teman. Veckan avslutas med en utblick mot framtidens samhällsstyre och uppfyllandet av den kosmiska kärlekslagen.

LÄSPLAN

MÅNDAG: Vad är den kosmiska världsmoralen? Introduktion och överblick 3

LIVETS BOG, DEL 7 – St. 2658, punkt 5, 17, 18, 21 (3)

LIVETS BOG, DEL 4 – St. 1352–1354 (5)

LIVETS BOG, DEL 4 – St. 1334, 1343 (7)

LIVETS BOG, DEL 1 – St. 40–42 (8)

TISDAG: Lidandets mening och människans polutveckling..... 10

DEN EVIGA VÄRLDSBILDEN, DEL 3 – St. 33.36 (10)

LIVETS BOG, DEL 1 – St. 31, 174 (11)

LIVETS BOG, DEL 4 – St. 1472 (12)

DEN EVIGA VÄRLDSBILDEN, DEL 3 – St. 33.18, 33.30–33.42, 33.44–33.45 (13)

LIVETS BOG, DEL 4 – St. 1530–1531 (16)

ONSDAG: Samhällets moral: Krig och fred. Nationalism och internationalism.

Den falska och sanna affärsprincipen..... 18

LIVETS BOG, DEL 1 – St. 89–90, 100, 102, 117 (18)

LIVETS BOG, DEL 4 – St. 1316, 1319–1320, 1322, 1333 (22)

TORSDAG: Brott och straff, rättsväsen och yngre syskon i den

moraliska utvecklingen..... 26

KOSMOS, NR 5–2005 – Utdrag ur "Dom och beskydd" (26)

LIVETS BOG, DEL 7 – St. 2440, 2456, 2461 (27)

LIVETS BOG, DEL 1 – St. 99 (29)

KOSMOS, NR 5–2005 – Utdrag ur "Dom och beskydd" (30)

FREDAG: Framtiden och den kosmiska världsmoralen i praktiken.

Sammanfattning och utblick..... 32

LIVETS BOG, DEL 7 – St. 2661–2664 (32)

KOSMOS 1965, ÅRSTIDSKRIFTEN – Utdrag ur "Tre slags öde" (34)

LIVETS BOG, DEL 1 – St. 117 (37)

LIVETS BOG, DEL 7 – Utdrag ut Efterskrift (38)

Måndag

Vad är den kosmiska världsmoralen? Introduktion och överblick.

Frågor som inspiration:

1. Vad ligger till grund för den kosmiska världsmoralen enligt Martinus?
2. Vilka olika moraliska utvecklingssteg känner vi till på jordklotet hittills?
3. Vilken funktion har de humana världsreligionerna haft för människans moraliska utveckling? På vilket sätt kan ”dyrkan av äldre bröder i utvecklingen i stället för av den verkliga Gudomen”, dvs. världsåterlösarna, (st. 42) bli ett hinder i samhällsutvecklingen?
4. På vilka sätt kan vi finna inspiration till moralisk utveckling i våra egna liv genom att studera de kosmiska analyserna?

Livets Bog, del 7, st. 2658. Här återger Martinus i punktform en sammanfattning av vad de kosmiska analyserna har visat människorna med avseende på livsmysteriets lösning. Nedan följer några av dessa punkter samt inledningen.

LIVETS BOG, DEL 7

2658. *Vad de kosmiska analyserna har visat oss*

Och vad har då de kosmiska analyserna visat oss med avseende på själva ”det levande” och dess eviga kosmiska struktur bortom tid och rum eller själva livsmysteriets absoluta lösning, förutom det koncentrat av analyserna som vi redan framlagt. De kosmiska analyserna har visat oss:

2658–5. *Världsalltet är ett gigantiskt väsen som är i besittning av allvisdomen, allkärleken och allmakten och således utgör den absolut enda sanna Gudomen*

Att den av denna vilja, moral och väsensart alstrade skapelseprocess, som uppfyller hela världsalltet, i sina slutresultat ofelbart är till glädje och välsignelse för levande väsen, d.v.s. utgör manifestationer av kulminerande kärlek. – Men att bringa alla existerande manifestationer till att i sina slutresultat uppenbara kulminerande kärlek, detta är endast möjligt genom den allra högsta kunskap eller visdom, och att behärska alla existerande skapelseprocesser i världsalltet, det är möjligt blott av en makt så stor att den måste betecknas som ”allmakt”. Världsalltet är således ett gigantiskt väsen som sitter inne med allvisdomen, allkärleken och allmakten. Vi har alltså här i detta, i kulminerande visdom, kärlek och allmakt allt omspannande levande väsen funnit den genom alla tider av människorna sökta, absolut enda existerande sanna Gudomen.

2658–17. *Reinkarnation och öde. Orsak och verkan. Okunnighet och lidande*

Att reinkarnationen är det orubbliga fundamentet och en garanti för skapandet av den absoluta rättfärdigheten och rättvisan i världen. Utan den finnes det alltså ingen som helst rättvisa. Och utan kännedom om reinkarnationen kan någon lösning av livsmysteriet omöjligt upplevas eller förstås. Om det inte vore så, att de

har genomgått tidigare liv och skall genomgå kommande liv, skulle jordens levande väsen – människor, djur och växter – befinna sig i ett verkligt helvetestillstånd, i vilket en större del av dem synbarligen lever under skoningslösa och obarmhärtiga villkor som offer för de mest fruktansvärda och dödsbringande hemsökelse, krigstillstånd, sjukdomar, armod, förtryck, nöd och elände, medan andra lever i överflöd, lyx och välstånd, blir tillbedda, dyrkade och burna på händerna av andra människor. Om det levande väsendet endast hade sitt innevarande liv, skulle det absolut inte finnas någon rättvisa, eftersom väsendena i regel är födda in i dessa lidanden, alltså har dem alltifrån sin fysiska födelse, ja till och med har haft dem redan i moderlivet före den fysiska födelsen. Men tack vare kännedomen om reinkarnationen kan vi se att väsendet självt utgör den allra första och absoluta orsaken till sitt eget öde och att lidandena uteslutande uppkommer genom väsendenas okunnighet om det fullkomliga levnadssättet och det därav följande ödesskapandet. Lidandena är inte i kosmisk mening något verkligt eller absolut ont. De beror enbart på att väsendena inte känner till principen ”orsak och verkan”. Över huvud taget kan inget handlande äga rum utan att bli orsak till verkningar. Vissa handlingar kan således bli orsak till lidande, mord och dråp, medan andra kan bli orsak till det mest lysande och upphöjda lyckotillstånd och därav följande gudomlig upplevelse och salighet.

2658–18. Den absolut fullkomliga levnadsarten, som gör människan till Guds avbild, är livets största konstverk

Att ödesskapande sålunda är en utvecklingsfråga. Alldeles som man inte kan skapa en maskin, en byggnad eller ett konstverk liksom på en höft, kan man inte heller manifesteras livets största skapelse eller konstverk, nämligen vårt eget öde, bara på en höft. Om människan inte äger den fullkomliga kunskapen om det hon vill skapa, kan hon ju omöjligt fullborda skapelsen. Därför måste hon förvärva sig vetande och kunskaper på det skaparområde där hon önskar utveckla sig. Det samma gäller i allra högsta grad väsendets skapande av sin egen levnadsart eller sitt öde, som i sitt färdiga eller fullkomliga tillstånd är livets största konstverk. Detta konstverk kan alltså inte överglänsas av något annat konstverk. Det är därigenom som ett sådant konstverks upphov blir ett med Gud. Alla andra skapelseprocesser är sålunda i verkligheten endast sekundära skapelser i förhållande till skapelsen av den absolut fullkomliga formen för tillvaro eller det absolut fullkomliga livet. Under det att vanliga, dagliga skapelser blott kräver månader eller år för att utvecklas, så kräver skapandet av den absolut fullkomliga levnadsarten eller det absolut fullkomliga livet tusentals och åter tusentals inkarnationer i fysisk materia och därav följande utveckling i upplevelse och skapande. Det är denna utvecklings slutfacit som gör väsendet till Guds avbild och like, vilket alltså vill säga: den absolut fullkomliga människan.

2658–21. Det kosmiska fundamentet för en fullkomlig levnadsart

Att det kosmiska fundamentet för en fullkomlig levnadsart eller en allt besegrande kosmisk världsmoral är detta: att förstå kärnpunkten i livsmysteriets lösning, vilket vill säga att förstå att inget väsen kan vara annorlunda än just sådant det i varje given situation är. Varje väsen står vid varje tillfälle på höjden av sin utveckling och av vad det skapat av erfarenhet och vetande. Vetande som ligger ovanför dess mentala höjdpunkt kan det omöjligt uppfatta eller förstå. Att väsendet inte precis kan vara expert på ett sådant högre liggande område av vetande eller handlande är självklart. Men det är okunnighet på den punkten som bragt människorna in i villfarelsen att väsen som inte har förmåga att följa de av samhället uppsatta juridiska lagarna är ”förbrytare” som måste ”straffas”. Men att straffa är detsamma som att hämnas.

LIVETS BOG, DEL 4

1352. *Mänsklighetens fullkomliga samhällsordning kan inte bli till på ett ögonblick genom diktatur. Moselagen har inte kunnat förhindra det kamouflagen, genom vilket lagöverträdelserna blev auktoriserade och lagöverträdaren kunde behålla epitetet "en hederlig man"*

Men eftersom det inte finns något som kan födas vuxet, kan inte heller mänsklighetens fullkomliga samhällsordning, individernas förnimmelse av den totala samhörigheten eller den inbördes fullkomliga broderskapskänslan gentemot nästan bli till på ett ögonblick på mirakulös väg genom diktatur eller påbud. Detta mentala tillstånd, denna livets fullkomligaste och absolut mest strålande konststart eller denna kulmination av kärleksyttring kan, just på grund av sin storhet, mindre än något annat uppstå på annat sätt än genom utveckling, träning, erfarenhet och upplevelse. Därför får vi också, när vi ser tillbaka på århundradena i mänsklighetens historia, bevittna hur dess humanitet från att enbart ha varit teori, frön som sätts och tillrättalagts i människornas sinnen av profeter, vismän och världsåterlösare, har måst genomgå många olika stadier för att först efter en sådan gradvis utveckling bli mer och mer fundamental i det dagliga livet. Vi har redan uppehållit oss vid Gamla testamentets återropade ideal. Vi såg hur "affärsmoralen" eller dyrkandet av "den falska affärsprincipen" blev ett övergångsstadium från det öppna, råa och brutala makttillståndet till det mer dolda och som moral kamouflerade och auktoriserade tillstånd som vi i dag betecknar som "modern kultur". I dag utlöses Moselagen, "öga för öga, tand för tand", i form av det juridiska lagsystemet och rättsväsendet. "Straffmentaliteten" och "hämdlystnaden" bland individerna inbördes gäller ännu i en så överväldigande grad, att den ständigt måste justeras eller auktoriseras av myndigheterna för att den inte skall utmytna i ren barbarisk våldsanarki. Begäret efter att tillskansas sig och äga nästans gods och guld finns ännu kvar hos jordmänniskorna i en så dominerande grad, att man också mot detta måste skydda sig med hjälp av Moselagens eller Gamla testamentets "straffuppfattning". Ja, vi ser här till och med att denna inte alls har kunnat få bukt med den råa djuriska urdrift som förekommer hos människan och driver henne att till varje pris tillägna sig ägodelar och behagligheter, helt utan hänsyn till om det sker på omgivningens eller nästans bekostnad och förlust av frihet och välstånd. Genom att kamouflera tillskansandet av nästans tillhörigheter, värden eller ägodelar som "affär" höll man alltså en kanal eller väg öppen, på vilken man kunde fortsätta att plundra och bestjäla sin nästa utan att förlora epitetet "en hederlig man". Ja, så utvecklat blev detta kamouflage, att de kamouflerade plundringarna och bedrägerierna gentemot nästan till och med – som vi redan flera gånger påpekat – blev skyddade och auktoriserade genom lag. Och denna auktorisering blev grunden för hela den nuvarande mänsklighetens civilisation.

1353. *Äran av att man inom den moderna civilisationen ostraffat kan överträda samhällslagarna, när man kan kamouflera överträdelserna som "nödvärn" eller "affär", tillkommer upphoven till Gamla testamentets föreskrifter och ideal*

I denna civilisation har man alltså nått fram till att man inte får "slå ihjäl", "bedra" eller "stjäla", vilket ju är Gamla testamentets lagar och bud eller en uppdämning av "vikinga- eller bärsärkamoralen". Man har alltså kommit så långt i inlevelsen av dessa bud att de endast kan överträdas "ostraffat" när överträdelserna är kamouflerad och framstår som lagskyddat "försvar" och "affär". I bärsärkamoralen är ju

dråp och plundring absolut berömliga hjältegärningar eller hjältebedrifter i nästan varje form eller situation. Den moderna civilisationen eller kulturen tillåter sådana manifestationer endast i situationer, där de kan dokumenteras som "nödvärn" eller "affär". Äran för denna förbättring av kultur eller civilisation tillkommer alltså upphoven till Gamla testamentets föreskrifter och ideal.

1354. **Hur Gamla testamentets och Nya testamentets föreskrifter från att ha varit "religiösa" trossatser blivit till "politiska" ideal som gett upphov till samhällets juridiska lagar**

Dessa föreskrifter och ideal har således för länge sedan upphört att vara enbart religiösa trosformulär. De har i den moderna kulturen blivit till materialistiska företeelser som väsendet inte kan komma ifrån vid upprätthållandet av sitt dagliga liv, sin speciella sociala position och sitt moraliska omdöme, helt oberoende av om det självt är religiöst eller ej. Medan dessa föreskrifter för judafolket i Palestina var "religiösa", framträder de för vår tids moderna människa som "politiska", vilket här betyder "juridiska", fysiska föreskrifter. Däremot är Nya testamentets högsta föreskrifter eller världsåterlösarens tolkningar av moralens bud i dag för den moderna civilisationens "troende" individer endast att beteckna som "religiösa". Men även här sker det märkliga, att intresset för dessa nytestamentliga ideal eller bud degenererar som "religiöst". Anhängarna av dessa ideal kommer alltså så småningom att lämna dessa ideals kyrkor, sekter och övriga religiösa samfund för att gå över till mer världsliga eller materiella intressen. Idealen är nämligen inkapslade i terminologier och ordformer som inte ändras i takt med utvecklingen eller erfarenhetsupplevelserna. Ordformerna föråldras, verkar otroliga och kan inte tillfredsställa ett psyke som så småningom blivit fyllt av materiella upplevelser från det dagliga livet och härav framkallade nya frågor som dessa ordformer alls inte är inställda på eller avsedda att besvara. Hur underbara och fullkomliga dessa traderade ordformer än har varit för den tidsålders mänskliga psyke till vilket de har getts, måste de oundvikligen vara dömda att bli "föråldrade" enbart genom det förhållandet att den mänskliga utvecklingen eller erfarenhetsupplevelsen inte stannade eller blev stående på det stadium för vilket dessa ideals ordformer eller terminologi var avpassade, utan ständigt som en permanent rinnande ström gick vidare. Det är då självklart att ordformerna eller terminologin så småningom måste bli alltför obetydliga och otillfredsställande för senare århundradens mänsklighet med hela dess under dessa århundraden tillägnade erfarenhetsmaterial. Och vi blir då även här vittne till den härigenom uppkomna "materialismen" eller den så kallade "irreligiositeten", som just yttrar sig i en fundamental "vantrö" eller ett förnekande av alla de religiösa berättelserna som uttryck för verkligheten. Dessa genom traditionen vidareförda berättelser framhålls av de materialistiskt inställda väsendena, med större eller mindre rätt, som uttryck för naivitet och övertro på samma sätt som så många andra uppfattningar från äldre tider, som ännu inte funnit sin vetenskapliga tolkning eller analys. Dessa "irreligiösa" väsen övergår därför till materiell forskning, som ju i själva verket endast är ett sökande efter den "dolda" eller "förlorade sanningen" i den föråldrade terminologin och de traderade, mer eller mindre ofullkomliga "dogmerna". Och det är denna "förlorade sanning" som dessa människor åter börjar finna eller anser sig finna i de "politiska" idealens form eller som vetenskapliga ideal eller facit. Dessa människors religiösa kraft har nu alltså, efter att den blivit frigjord eller vuxit förbi "forna religiösa tider", nu blivit bunden vid en "materialistisk nutid". Deras inställning är nu inte längre en "religiös" dyrkan av en andlig tankeföreteelse, som de helt intimt hade vid sidan av sina officiella dagliga materiella intressen. Den har i stället helt kommit att ingå i eller bli ett med dessa materiella intressen. De har därvid blivit "idealiserade". Men denna "idealisering"

är inte riktad eller inställd mot ett högre "religiöst" tillstånd, utan mot en fullkomligare, eller förment fullkomligare, "fysisk" tillvaro.

Livets Bog, del 4, st. 1334, 1343: Om kristendomen och Jesus manifestation av Nya testamentets moral eller den kosmiska moralen.

LIVETS BOG, DEL 4

1334. "Politik" och "politiker" representerar kampen mellan Gamla testamentets och Nya testamentets ideologier

Nya testamentets evangelium utgör alltså den rena "kommunismen". Och eftersom detta evangelium har varit statsreligion under århundraden, är det inte så konstigt att alla de olika sociala brytningar som vi känner under begreppet "politik", har uppstått inom dessa stater eller den "kristna" "civilisationen". Under detta begrepp döljer sig alltså kampen mellan "överklassen" och "underklassen", kampen mellan dem som äger värdena i världen och de obemedlade, kampen mellan rikedom och fattigdom, kampen mellan frosseriets och hungerns representanter. På den ena fronten är det kampen för att bevara den enskilde individens rätt att tillskansa sig värdena med hjälp av "den falska affärsprincipen", på den andra fronten är det kampen för en rättvis administration av värdena, där samma rätt och ekonomiska möjligheter gäller för alla människor. Det är detta krig om värdena eller tillgångarna i världen som i dag utgör "fredens" motsats, skapar revolutioner och krig, störtar furste- och kungahus, ger upphov till hämnd och förföljelse, ja, som har fört världen ända fram till "domens dag". Det var ju också dit som kampen skulle ledas. Det var ju denna "domedags" tidsepok som av världsåterlösaren eller "kommunismens" sanna upphov förebådades som "de yttersta tiderna", det vill säga upphörandet av "bankkontokulturen" eller "den falska affärsprincipens" kultur eller civilisation. Därefter skulle ju en "ny himmel" och en "ny jord" uppstå, vilket som vi tidigare berört här i Livets Bog betyder en helt ny religiös eller andlig inställning till livet, medmänniskorna och omgivningen respektive en helt ny administration av de materiella värdena i världen. Begreppet "politik" är således i själva verket bara ett uttryck för kampen mellan Gamla testamentets och Nya testamentets två olika ideologier, mellan det första testamentets oinskränkta "herrefolksmoral", egendomsrätt och utsugningsrätt gentemot nästan, och det senare testamentets upplösning av denna moral till förmån för skapandet av ett skydd för nästan och omgivningen genom lagen om kärlek till nästan. "Politik" är kampen mellan "självisheten" och "osjälvisheten". Alla som kämpar för en social förändring av samhället är alltså "politiker".

1343. Varför varje "politisk" riktning som befordrar "allas kärlek till alla" kommer att bli segerrik Eftersom "allas kärlek till alla" är detsamma som insikten om allas kosmiska broderskap och den åtföljande obligatoriska samhörigheten och gemenskapsandan, är det inte så egendomligt att en "politisk" rörelse går mot seger i samma mån som den är i kontakt med denna broderskapets, gemenskapens eller nästakärlekens anda, ty den befinner sig då i den ljusa kosmiska världsimpulsens medvind. Den uttrycker eller befordrar då i samma mån den gudomliga viljan med avseende på jordmänniskligheten. Och med dessa "politiska" och "religiösa" rörelser sammansmältning i broderskapets eller gemenskapens och därmed i nästakärlekens anda, skall "himmelriket" bli både en fysisk och en andlig verklighet för alla människor på jorden. Jordmänniskligheten kommer då åter att ha funnit sin

evige Fader. Och julevangeliets löfte är uppfyllt. Den eviga "freden" lyser och strålar i kapp med solen på jordens bana genom världsrymden.

Ur Livets Bog, del 1, st. 40–42. Om mörka och ljusa världsåterlösare.

LIVETS BOG, DEL 1

40. *Mörka världsåterlösare. Den mörka och den ljusa världsmoralen*

Eftersom utveckling endast kan äga rum genom väsendenas *upplevelse av såväl mörker som ljus*, har världsåterlösarna i första hälften av en utvecklingsspiral till uppgift att *ge mänskligheten en moral baserad på "den gudomliga skaparprincipens" mörka utstrålning*, medan de i senare hälften av spiralen verkar idealskapande eller leder mänsklighetens utveckling på grundval av principens ljusa utstrålning. *I den första hälften av en utvecklingsspiral är världsåterlösarna därför besjälade av skaparprincipens mörka utstrålning, medan de däremot i den senare besjålas av den ljusa utstrålningen av samma princip.*

Eftersom jordens mänsklighet som förut nämnts har glidit över gränsen till den senare hälften av en spiral och redan i årtusenden blivit ledd av den ljusa utstrålningens världsåterlösare, medan dess direkta ledning av den mörka utstrålningens invigda väsen är av långt äldre datum, kommer dessa sistnämnda väsen att för mänskligheten tona bort i forntidens mörker. Men efterdyningar av deras existens finns dock ännu kvar i sådana begrepp som "*Lucifer*", "*Ariman*", "*djävlar*", "*Satan*" osv., på liknande sätt som efterdyningarna av de jättedjur som levde på jorden i en längesedan svunnen forntid nu kan återfinnas i sagornas "*drakar*". Men på samma sätt som fynd av skelett och försteningar gör att det inte saknas bevis för dessa jättedjurs existens, så saknas heller inte bevis för mörka världsåterlösares tidigare existens i jordzonen – *nämligen genom att den av dem upprättade och inarbetade världsmoralen ännu i våra dagar behärskar utvecklingen och människorna i långt större utsträckning än den av de ljusa världsåterlösarna påbörjade nya kulturgrunden*, som med sina få årtusenden kosmiskt sett just bara är i sin begynnelse eller i vardande. Man förstår detta bättre när man ser att alla begrepp som försvarar eller stimulerar *hämnad, krig, mord, dråp, straff, köttätande, "rättfärdig harm" och "helig vrede"* kan identifieras som *detaljer i den mörka utstrålningens moral*. Hit hör naturligtvis också *varje form av gudsdyrkan som är förenad med offrandet av djur och människor*. Denna moral utgör alltså den fullständiga motsatsen till den ljusa utstrålningens moral, från vilken vi lärt känna sådana begrepp som "*Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör*" – "*Du skall älska din nästa som dig själv*" – "*Ta inte rätten i egna händer ... Min är hämnden, jag skall utkräva den, säger Herren*".

Jordmänniskorna befinner sig alltså på en punkt i utvecklingens spiralavsnitt där den ljusa utstrålningen är i tilltagande, medan den mörka utstrålningen av samma princip är i starkt avtagande. Detta avtagande blir fundamentalt just genom att jorden redan passerat kulminationen av den mörka utstrålningen, vilken alltså för *länge sedan har införlivats i jordmänniskornas medvetande som naturliga anlag*. Därmed blev de mörka världsåterlösarnas mission i jordzonen *överflödig*. Då det ju är världsåterlösarnas mission att inplanta såväl den mörka som den ljusa utstrålningen av skaparprincipen i människomedvetandet, så att den hos ifrågavarande väsen kan bli till naturliga anlag och därmed befördra kulminationen, kan man förstå att varje mörk eller ljus världsåterlösa-

res mission är förbi eller saknar förutsättningar, när utstrålningen i fråga redan kulminerat.

41. *Ljusa världsåterlösare*

Och eftersom jordklotet just tillhör en sådan zon där den mörka utstrålningen kulminerar eller har blivit till naturliga anlag hos dess mänsklighet, blir det därmed uppenbart *att förekomsten av mörka världsåterlösare blivit en total omöjlighet inom det jordiska området*. Annorlunda förhåller det sig med skaparprincipens ljusa utstrålning, som endast är i sitt vardande i dessa områden. Vi blir därför också vittne till att *jordmänniskornas nuvarande utveckling leds av ljusa världsåterlösare*. Sådana väsen möter vi i upphoven till de nu ledande världsreligionerna; och deras identitet som "ljus" eller som tillhörande den ljusa utstrålningen kan alltså fastställas i samma mån som de i sin visdom eller lära har förkunnat *ren kärlek och därmed tagit avstånd från allt utvecklande av principen "att dräpa"* eller de tidigare omtalade detaljerna i skaparprincipens mörka utstrålning. Eftersom det inte tillhör min uppgift att beskriva eller ge upplysningar om de enskilda individualiteterna bland dessa mänsklighetens senaste stora välgörare, kan jag här i Livets Bog inte gå närmare in på alla dessa väsen, utan vill bara framhålla, att *de var och en på sitt vis, intill en viss grad varit besjälade av eller invigda i den stora interplanetariska principens ljusa utstrålning, som nu skall komma att utgöra den avgörande maktfaktorn i jordens kosmiska ledning och framtida utvecklingsbana*.

42. *Dyrkan av världsåterlösare*

Jordmänniskorna har alltså, lika länge som de hört hemma under begreppet "människor", varit ledda av sina till utvecklingen äldre bröder – *först av mörka och nu senare av ljusa världsåterlösare*; men deras syn på dessa deras kosmiska ledare har på grund av deras primitiva andliga ståndpunkt stundom antagit helt fantastiska former. Av sin samtid har dessa väsen som regel mötts av stor skepsis och bristande förståelse, för att senare av eftervärlden – när den gudomliga verkan av deras mission blivit uppenbar – bli föremål för en så orubblig tro eller ett så oinskränkt erkännande *att det resulterat i dyrkan*. Och ju längre dessa väsens historia gled in i det förgångna, blev till myter, sägner och legender, desto mer förvandlades tron på dem till *övertro*. Det blev fritt spelrum för den primitiva fantasin, och dessa väsen blev slutligen *erkända och tillbedda som rena gudomar*. Denna fantastiska dyrkan eller tillbedjan av äldre bröder i utvecklingen i stället för av *den verkliga Gudomen* blev senare ett av de största hindren för de ifrågasättande människosamhällenas vidare utveckling – och samma förhållande *gäller naturligtvis också i våra dagar för tusenden av människor inom världsreligionerna*. Men detta hinder kommer inte att återuppstå i någon större omfattning i den nya världskulturen, eftersom människornas medvetande genom den nya världsimpulsen *kommer att bli direkt inställt på Fadern eller Gudomen*. [...]

Tisdag

Lidandets mening och människans polutveckling

Frågor som inspiration:

1. På vilka sätt utvecklar lidandet människans moral enligt Martinus?
2. På vilka sätt hjälper kunskapen om den sexuella polförvandlingen oss att förstå olika individers utvecklingsprocess och moraliska ställningstaganden?
3. På vilka områden skriver Martinus att vi behöver utveckla vår moral ytterligare?
4. Har ni egna erfarenheter av att börja kunna vända andra kinden till och inte längre nännas göra det som man har gjort tidigare i livet?

Den eviga världsbilden, del 3, st. 33.36 och Livets Bog, del 1, st. 31 och 174. Om lidandet och människans moraliska utveckling.

DEN EVIGA VÄRLDSBILDEN, DEL 3 – SYMBOL NR 33 – *De djuriska och mänskliga tankeklimaten*

33.36 *Mörkret som ett led i Guds invigning av människan som sin avbild*

Vi har härmed kommit till en förståelse av att den jordiska människan är ett väsen som samtidigt befinner sig i en döende livsepok och i en begynnande ny livsepok. Den döende eller den degenererande livsepoken utgör den som befrämjas av väsendets enpoliga tillstånd och som utgör fundamentet för dess parnings- eller äktenskapstalang och därutöver för dess inhumana, krigiska och dräpande natur. Den begynnande nya livsepoken utgör det dubbelpoliga tillståndet, det som skall utvecklas och bli fundamentet för väsendets totala nästakärleksförmåga eller talang. Dessa två livsepoker, vari den ännu ej färdiga jordmänniskan lever, utgör den fundamentala orsaken till att väsendet har kommit att betecknas som "människa" och inte längre framträder som ett djur. Dessa båda epoker har var sin särskilda livslag. Dessa två lagar utgör två diametrala motsatser. De bestämmer utvecklingen av det mänskliga psyket och sättet att vara. Detta utvecklingsområde, inom vilket väsendena förvandlas från enpolighet till dubbelpolighet, är ingenting mindre än en sista stor fas i den gudomliga invigning som utgör förvandlingen av väsendet från djur till människa. Denna fas eller detta utvecklingsområde utgör en oerhörd träning för väsendet i resignation, tolerans, förlåtelse av fiender, ja, till och med av sin eventuellt otrogna äkta make eller maka, uppgivandet av vrede, bitterhet eller hat mot sin nästa. I detta mörkrets och lidandenas område lär sig väsendet här i grunden att det är en livsbetingelse att bekämpa alla sina ofärdiga naturer som är en överträdelse av kärlekslagen, om det skall uppnå total fullkomlighet och bli människan som Guds avbild, honom lik. Det är denna fas i Guds skapelse av människan som med rätta bär namnet "invigning". Denna är för människan en fullständig reningsprocess, i vilken hon totalt övervinner och befriar sig från det onda. Och efter denna seger framträder människan nu som aspirant till att dagsmedvetet ta emot kosmiska upplevelser från livets högsta sfärer. Sådana upplevelser är

naturligtvis mycket nedtonade och skonsamma, eftersom väsendets fysiska hjärna skall utvecklas till att kunna tåla dessa kosmiska nedslag i medvetandet av Guds heliga ande. Det är dessa vi redan tidigare har omnämnt som "kosmiska glimtar". Sådana kosmiska glimtar kan börja redan innan människan är helt frigjord från mörkret, men de är mycket begränsade. Men efter hand som väsendet kommer igenom detta sitt mörka öde och nästakärleken blir det primära i dess sätt att vara och enpoligheten har mist sin makt, blir glimtarna större och vanligare, för att till sist ge väsendet ett varaktigt eller permanent kosmiskt medvetande. Och här har vi den färdiga människan som Guds avbild, honom lik.

LIVETS BOG, DEL 1

31. *Jordens moraliska misär som en fråga om orsak och verkan. En stimulerande grund för mottagligheten av en ny andlig upplysning. En ny och bättre tillvaro i jordsfären*

Här skall dock tilläggas, att det verkar som rättfärdigande omständigheter när man i Livets Bog får se att denna jordens nuvarande, förhållandevis primitiva moraliska standard – med dess utlösning av mord, krig och lemlästning – är liktydig med utlösningen av en hopsummerad, samlad verkan av alla enskilda individers manifestationer av *egoistiska böjelser* eller *lägre tendenser*. Den samlade jordiska mänskligheten utgör nämligen, kosmiskt sett, *en hel kropp*, i vilken varje enskild individ utgör en enhet. En enskild individs manifestation kan därför över huvud taget inte utlösas utan att bli en *medverkande faktor vid utformningen av hela mänsklighetens öde*. Eftersom hela världsalltet upprätthålls av eviga lagar, som betingar *orsak och verkan*, och vilkas yttersta konsekvenser vidare för med sig *behag eller obehag*, vilket återigen betyder att ingen form av manifestation över huvud taget kan bli till utan att vara identisk med antingen *det utlösande momentet för behag eller det utlösande momentet för obehag*, så utgör denna jordens nuvarande moraliska misär, med motsvarande utbrott av lidande, i själva verket endast *en fråga om orsak och verkan*. Mänsklighetens nuvarande tillstånd är alltså ett uttryck för att flertalet av dess enskilda individer i sin dagliga tillvaro har utlöst sådana orsaker, vars verkningar, enligt tillvarons eviga lagar, i sin djupaste analys måste komma att framträda som obehagliga för mänskligheten i dess helhet. Detta betyder i sin tur, att om detta stora flertal av nämnda väsen i sin dagliga tillvaro hade utlöst motsatta orsaker, så skulle den nuvarande tillvaron för mänskligheten varit en lika lycklig och uppbygglig form för livsupplevelse som den nu är olycklig och nedbrytande för samhällets dagliga liv. Det moraliska mörker som manifesterats i världen skall därför inte betraktas som något *"helvetesstraff"* eller någon *"förbannelse"* som kommit över människorna; dessa uttryck skall i stället, överallt där de förekommer, endast betraktas som *liknelser eller symboler, avsedda för en primitiv uppfattningsförmåga*. Vad som skett är blott att människorna företrädesvis utlöst orsaker, vilkas verkningars yttersta konsekvenser de inte kände till, men som nu – efter sin utlösning som realistiska händelser i världen – bildar en strålande bakgrund för individens insikt om *sin egen andliga okunnighet och hjälplöshet*, och på så sätt blir en utomordentligt kraftig stimulans för individernas *mottaglighet för en helt ny andlig upplysning eller visdom* – ända därhän att denna i sin tur kan resultera i *en helt ny, långt fullkomligare och för nu levande och framtida människors erfarenhet, begåvning och uppfattningsförmåga mer tidsenlig kulturgrund eller världsmoral*, inom vilken individen upplever sin egen identitet som *ett odödligt väsen, som en gudason* och en varelse för vilken praktiserandet av *kärlek till nästan* blivit en naturlig vana eller ett anlag, och som därmed gör *den eviga freden till ett faktum på de jordiska kontinenterna*. Det jordiska lidandetill-

ståndet har således fört det goda med sig att det skapat möjlighet för *en ny och bättre form av tillvaro att börja sitt intåg i jordsfären.*

174. *Hur den första religiositeten befordrar självisheten. Den begynnande gudsdyrkan. De första formerna av "hjaltegestalter". "Den mörka moralen" föder den ljusa moralen*

Inom jordmänniskornas led arbetar ångesten och fruktan vidare och skapar mer och mer liv och medvetande i individens bön om beskydd. *Genom denna bön uppstod efter hand hela hans religiösa utveckling.* Denna utveckling blev sedan ytterligare stimulerad och buren av de energivågor från *"den gudomliga skaparprincipen"* vilka vi benämnt *"kosmiska världsimpulser"*, och vilkas utlösande medier betecknats som *"världsåterlösare"*. I de första stadierna av denna utveckling, där ångest och fruktan ännu utgjorde den huvudsakligen pådrivande sporren i individens dagliga medvetandeliv, *måste denna givetvis stimulera självisheten.* Det gällde ju för individen att bli i stånd att besegra sina fiender, och det var i sin oförmåga i detta avseende som han fick behov av en försyn. *I denna försyn såg individen efter hand ett övermäktigt väsen eller ett väsen som var hans egen avbild, men naturligtvis utstyrt med de förmenta fullkomligheter han själv saknade.* *Genom offer och gärningar sökte han vinna detta väsens ynnest, för att där hämta stöd till att övervinna sina svårigheter.* *Eftersom dessa svårigheter bestod i besegrandet av blodtörstiga medväsen, blev alla som var utrustade med särskild kraft och styrka, och som därför hade särskild förmåga att övermanna och besegra fienderna, betraktade som "hjaltegestalter".* *Och den gällande moralen var därför av mörk natur. Dyrningarna från denna moral rullar ännu genom den jordmänniska samhällskroppen.* Men eftersom den mörka moralen huvudsakligen består av tyngdenergi och därigenom verkar befordrande på alla former av lidande, och lidandet i sin tur förädlar känslolivet, det vill säga utvecklar förmågan att upppoffra sig, känna medlidande, barmhärtighet osv., kom denna moral därför att underminera sig själv, allteftersom den åstadkom så mycket lidande för individen att denna förädling uppstod. Med denna förädlings tilltagande utveckling uppstod antipati mot den mörka moralen, mot att medvetet förorsaka lidande. *Denna antipati är därför begynnelsen till den moral som bärs av den ljusa utstrålningen från "den gudomliga skaparprincipen", vilken nu genom civilisation och kultur skall föra jordmänniskligheten framåt mot den stora födelsen.*

Livets Bog, del 4, st. 1472 och Den eviga världsbilden, del 3, st. 33.18, 33.40, 33.42, 33.44–33.45:
Om den högsta elden och den sexuella polförvandlingen.

LIVETS BOG, DEL 4

1472. *Den sexuella driften eller "den högsta elden" är "det godas" och "det ondas" alfa och omega [...] Det existerar inget som helst i det levande väsendets struktur som inte är en verkan av den sexuella begäret. Den sexuella driften ligger bakom såväl hjärtats pulsslag som varje levande väsens födelse, när det från den andliga världen träder in i den fysiska. Den ligger bakom såväl en talares väldiga inspiration och kraft som den förälskades ömma och tillgivna viskning till den älskade. Den befordrar fåglarnas översvallande livsglädje och älskogssång om våren, likaväl som den ligger bakom jordmänniskans älskogsfröjder och brudnätter. Den befordrar de gruwligaste mord, den grymmaste brutalitet, tortyr och lemlästning eller ren sadism, likaväl som den befordrar nästakärlekens strålande, allt omfamnande*

hängivenhet eller den fröjd och glädje som består i att vara ljus och värme för omgivningen. Det är den som slutligen får individen att älska bortom alla yttre företeelser, skönhetsbegrepp, etniciteter och positioner, men det är också den som begränsar sympatin eller kärleken, så att den just är avhängig av dessa skönhetsbegrepp, sociala positioner, moraliska föreställningar eller flockens mening. Det är samma drift som befordrar individens passage från de högsta andliga världarnas strålande ljusregioner ned till hatets, sorgens och lidandenas kargaste, mörkaste och av mental köld isande regioner. Den för individen från det allra högsta vetandet om hans egen identitet med Gudomen ned till den totala okunnigheten och primitiviteten, där väsendet tror sig vara ett med materien och behandlar sig självt och sin nästa som enbart "något timligt", som endast har tillintetgörrelse att vänta. Den berövar individen "kosmiskt medvetande" och gör det evigt levande väsendet identiskt med "döden", likaväl som den för individen bort från "dödens" mörka och kalla sfär för att åter leda honom mot intellektualitetens eller det kosmiska medvetandelivets allra högsta tinnar bortom alla moln, där han som universums och solvärldarnas eviga ljus är ett med sin evige Fader. Det sexuella begäret och dess tillfredsställelse är den allra högsta formen av hunger och mättnad och blir därigenom hela tillvarons, "det godas" och "det ondas" alfa och omega. Det utgör den evigt brinnande dynamiska kraft, utan vilken varje form av manifestation och skapelse och därmed varje form av uppenbarelse, varje form av livsupplevelse, skulle vara en omöjlighet. Denna hunger och mättnad har därför här i Livets Bog fått benämningen "den högsta elden".

DEN EVIGA VÄRLDSBILDEN, DEL 3 – SYMBOL NR 33 – *De djuriska och mänskliga tankeklimaten*

33.18 Två slags kärlek

Ovannämnda förmåga har sitt eget organiska sympatiska anlag, som hör ihop med den motsatta polen i väsendet. Det får därför inte förväxlas med parningsdriftens sympatiska anlag, som hör ihop med den ordinarie polen i väsendet. Den ännu ej färdiga människan är således på samma gång enpolig i kraft av den ordinarie polens domän och dubbelpolig i kraft av den motsatta polens begynnande funktion. Dubbelpoligheten ger nu efter hand upphov till inte bara intellektuell utveckling, i förbindelse med väsendets mörka öde eller lidanden börjar den också att utveckla humanitet eller den verkliga nästakärleken. Denna begynnande kärlek skiljer sig från den äktenskapliga kärleken därigenom att den utgör "allkärlek". Detta vill säga: en kärlek genom vilken väsendet känner medlidande med alla lidande varelser, djur såväl som människor, en kärlek i kraft av vilken väsendet hellre vill ge än ta, en kärlek i kraft av vilken väsendet inte kan döda, mörda eller föra krig, en kärlek i kraft av vilken väsendet förlåter sina fiender och uppfyller Kristi bud: "Älska era fiender, välsigna dem som förbannar er, gör gott mot dem som hatar er och be för dem som skymfar och förföljer er." (Matt. 5:44).

Vi blir således här vittne till den verkliga och absoluta kärleken, den som är universums grundton och på vilken hela världssalltet är baserat. Det är här lätt att se att denna absoluta kärlek är något helt annat än den äktenskapliga kärleken eller parningssympatin, genom vilken man endast kan älska väsen av motsatt kön, ha sympati för äkta maken eller makan och avkomman. Men därutöver förorsakar denna parningssympati enbart avundsjuka, svartsjuka, lemlästande och dräpande svartsjukedramer och krigstillstånd och bloddrypande hämndakter som livsbetingande fundament i de ännu primitiva väsendenas djuriska självbevaringsdrift. Detta understryks ytterligare av djurens organismer, av vilka de flesta är utrustade med geniala, organiska mordvapen för djurens

försvars- och angreppsberedskap. Parningskärleken är således absolut inte avsedd att skapa fred i världen. Dess struktur är endast en organisk beredskap för fysisk organismskapelse och den härav följande möjligheten för väsendenas fysiska återfödelse eller reinkarnation. Utan denna fortplantningsstruktur skulle en verklig inkarnation av ande i fast och massiv fysisk materia vara en omöjlighet. Och utan väsendenas inkarnation i fysisk materia inget skapande av medvetande och därmed ingen livsupplevelse. Det är ju på det fysiska planet som väsendena lär känna skillnad på ont och gott.

33.40 *Enpoligheten och dubbelpoligheten sida vid sida i det ännu ej färdiga mänskliga psyket och sättet att vara*

Vi har här bekantat oss med den särskilda ödessituation som jordmänskligheten för närvarande genomgår. Vi har fått belyst enpolighetens fundamentala område i den ännu ej färdiga jordmänniskans medvetande och dagliga uppträdande. Vi har sett att den utgör organstrukturen för skapandet av mörkret i världen och för befrämjandet av de levande väsendenas fortplantningsprocess eller den fysiska organismskapelse som möjliggör väsendets återfödelse eller reinkarnation. Vi har sett att denna organstruktur inte är avsedd att kunna skapa den absoluta nästakärleken eller allkärleken. Den nämnda organiska strukturen kan bara framkalla just precis den sympati som behövs för att det mer framskridna djuret skall kunna upprätthålla parningstillståndet och förnimma det gudomliga ljuset i parningsakten som en behags- eller vällustkulmination och känna behaget eller välbefinnandet i samliv med den äkta maken eller maken och avkomman. Den sympati som finns utöver väsendets parningssympati eller förälskelsetillstånd hör till den verkliga och absoluta kärleken. Denna kan endast befrämjas eller utvecklas genom väsendets mörka öde eller lidandena och tillväxten av den motsatta polens organiska struktur hos väsendet. När denna organiska struktur började utvecklas hos djuret, började detta väsen att bli människa. Det började efter hand att få känsla och en begynnande intelligens. Väsendet blev därigenom överlägset de övriga djuren. Då kärleksförmågan bara kunde utvecklas alltefter som väsendet fick uppleva sin lidandes karma eller sitt mörka, dödsbringande öde, kunde det dessförinnan endast framträda som ett kärlekslöst väsen, hos vilket primitiv känsla, krigiska böjelser, svartsjuka, hat och hämndtörst, missunnsamhet och intolerans var fundamentalt obehärskade anlag. Att samhällen av sådana väsen måste bli krigiska och dräpande gentemot varandra är en självklarhet. Med hjälp av den begynnande mänskliga begåvningen, men ännu utan nästakärlek, blev enpoligheten en mycket förstärkt, härskande, brutal faktor i samhällenas inbördes förhållanden, såväl som i förhållandet man och man emellan. Och denna enpolighet utgör samtidigt en mycket starkt förhärskande faktor ända upp i de moderna kulturmänniskornas nationer och stater. Därför finner vi till och med mycket starkt enpoliga manifestationer sida vid sida med dubbelpolighetens manifestationer, vilket alltså vill säga: sida vid sida med humana manifestationer.

33.42 *Enpoligheten kan endast ge upphov till principen: "Var och en är sig själv närmast"*

Då den ännu ej färdiga människan är ett väsen hos vilket den motsatta polen, alltså den feminina i mannen och den maskulina i kvinnan, är under utveckling och väsendet således är ett begynnande dubbelpoligt väsen, blir hennes dagliga liv och sätt att vara en motsvarande blandning av enpoliga och dubbelpoliga manifestationer. Den ännu ej färdiga människan befinner sig därför varken i enpolig eller dubbelpolig renodling. Men det är absolut inte svårt att skilja de enpoliga och de dubbelpoliga manifestationerna från varandra. Förälskelse-,

parnings- eller äktenskapstillstånden och sympatin för avkomman är som tidigare nämnts enpolighetens enda ljusområde. Inom detta område är det inte möjligt att kunna älska sin nästa som sig själv*. Ja, väsendet kan inte ens älska sin äkta make eller maka som det älskar sig självt. Äktenskaps- eller parningsympatin är i allra högsta grad baserad på parternas förälskelse. I situationer där detta inte är fallet, genom att den ena av parterna sviker den andra parten, kan det uppstå bitterhet, vrede och hat mellan parterna, ja, till och med dödsfiendskap. Förälskelsen är således av egoistisk art. Den ger endast för att ta eller för att äga den andra parten. Någon absolut kärlek, detta "att hellre ge än ta", ger enpoligheten absolut inte upphov till. Det är riktigt att ett djur ibland med dödsförakt försvarar sin avkomma, och det är mycket beundransvärt och ger uttryck för djurets utomordentligt starka sympati för sin avkomma. Men denna sympati är absolut inte allkärlek; det är inte en sympati som djuret, i likhet med Kristus eller den färdiga människan som Guds avbild, kan hysa för alla och envar. Det är inte heller dess mission. Med hänsyn till djurets enpoliga organiska struktur kan det, som vi redan vet, bara ge uttryck åt parnings- eller äktenskapssympatin, som endast sträcker sig till ett väsen av motsatt kön och till sin avkomma. Härutöver kommer så dess känsla för andra väsen, djur och människor. Denna känsla är mycket primitiv så länge djuret ännu är nästan renodlat enpoligt, det vill säga i sin första primitiva livsepok som människa. Denna primitiva känsla befrämjar principen "var och en är sig själv närmast".

* I originalmanuset har Martinus skrivit "Uden for dette område ...", vilket i den danska utgåvan av boken har ändrats till "Inden for dette område ..." (Översättarens anm.)

33.44 *Djävulsmedvetande*

Den dräpande principen fortsätter som livsfundament långt upp i väsendets livsepok sedan det börjat framträda som människa. Och här har dess dräpande natur absolut inte avtagit. Genom den motsatta polens utveckling av den mänskliga begåvningen i intelligens, och som följd av en ännu mycket späd eller helt frånvarande human känsla, blev denna begynnande människas dräpsförmåga mångfaldigad. Med hjälp av sin begynnande mänskliga begåvning uppnådde hon att under loppet av sekunder med speciella vapen kunna utplåna hela miljonstäder med deras befolkningar och kulturtillgångar. Polutvecklingen höjde på så sätt upp väsendet från djurets tillstånd. Det hade nu börjat vara ett annat väsen. Det var inte längre ett djur, men hade heller inte ännu blivit en verklig människa som Guds avbild, honom lik. I verkligheten var det nu så långt borta från detta gudomliga väsenstillstånd som det över huvud taget kunde komma. Det var nu ett väsen som var så genialt begåvat i mörkrets favör att det kunde utlösa ett kulminerande ragnarök, ett dödsflammande helvete med lemlästning, plåga och smärta, död och undergång för miljoner och åter miljoner människor. Kan detta kulminerande mörkrets väsenstillstånd visa eller beteckna något som helst annat än just det Bibeln uttrycker med begreppen "djävulen", "satan" eller "den onde"? – Vi står således här inför mörkrets kulmination. Det är kulminationen av en mänsklig begåvning utan kärlek.

33.45 *Hur mörkrets kulmination blir en gudomlig invigning för väsendet*

Det är just den ovannämnda manifestationen av ett liv i mänsklig begåvning utan kärlek som gör mörkrets kulmination till en invigning av det levande väsendet. Hur skulle nämnda väsen utan upplevelsen av mörkrets kulmination som faktum få förmågan att utveckla visdom, förstånd och kärlek? – Och hur skulle dessa företeelser kunna bli till och existera utan att vara ett resultat av mörkret? – Upplevelsen av mörkret är således en förutsättning för skapandet av

det medvetande i visdom, förstånd och kärlek som behövs för att väsendet skall kunna framträda som människan som Guds avbild, honom lik. Mörkret är därför i sin djupaste analys trots allt en gudomlig välsignelse. Det är därför som vi här i våra kosmiska analyser betecknar det som "det obehagliga goda". Och dessutom kan det vara uppmuntrande att denna mörkrets kulminationsepok bara sträcker sig över en sjättedel av ett spiralkretslopps hela område. Inom denna sjättedel blir väsendet färdigskapat till Guds avbild, till att vara honom likt. Det kan då som ett strålande kristusväsen fortsätta sin tillvaro i spiralkretsloppets högsta riken i kulminerande allkärlek, visdom och salighet under en fem gånger längre tidsepok än den epok som dess passage genom mörkrets sfär utgör. Och då denna sistnämnda passage, som tidigare nämnts, är en livsbetingelse för skapandet av just det totalt fullkomliga människo- eller kristusmedvetandet, utan vilket upplevelsen i de högsta ljusvärldarna i kulminerande allkärlek, visdom och salighet skulle vara en total omöjlighet, blir det eviga ordet om Guds skapelse: "allt är mycket gott" här till absolut verklighet eller faktum för den utvecklade forskaren.

Livets Bog, del 4, st. 1530–1531: Om människans utveckling mot
humanitet.

LIVETS BOG, DEL 4

1530. *Vägen till "himmelriket" går endast genom avvänjningen från den "djuriska" naturen och tillvänjningen till den humana eller mänskliga naturen i jordmänniskans mentalitet*
Genom detta arbete eller de nämnda kosmiska analyserna är varje utvecklad läsare i stånd att se, att vägen till den verkliga lyckan eller sanna glädjen i att finnas till, vägen till "himmelriket", endast går genom avvänjningen från den "inhumana" medvetandedelen till utvecklandet av den "humana" eller "mänskliga" medvetandedelen i hans eget väsen.

Tänk, vilken uppenbarelse av skönhet och livsglädje som väntar väsendena när de får förståelse för sin egen "humana" medvetandesida och därigenom kan göra denna sida till vanemedvetande eller självklart dagligt liv. Tänk, hur detta dagliga liv kommer att te sig för väsendena. Tänk, en tillvaro där man inte längre behöver låsa sina dörrar, inte längre behöver ha taggträdsavspärrningar eller plankinhägnader, inte behöver vare sig polisväsen, straffanstalter eller fängelser, inte längre behöver ha militärväsen med krigsmaskiner, dödsapparater och lem-lästningsprocesser, inte längre behöver armbåga sig fram på nästans bekostnad, inte längre blir utsatt för avund, missunnsamhet, svartsjuka och baktaleri, inte längre lever i olyckliga kärleksförhållanden eller är bunden i olyckliga äktenskap eller andra former av olyckliga fysiska eller själsliga förhållanden, och där inga nervsammanbrott förekommer, inga psykiska sjukdomar, ingen förnedring, inget förtryck och inga andra av det dagliga livets besvärligheter. Tänk, att kunna leva i ett sådant från djuriska tendenser utrensat jordmänniskt samliv. Är det inte denna tillvaroform som utgör "den bestående freden", det "goda behag" som blev jordmänniskorna bebådade genom julevangeliet? Är det inte denna form av upplevelse av livet som är "himmelriket" och därmed utgör den från djurets princip, den dräpande livsmetoden, återlösta eller befriade jordmänniska mentala världen?

1531. *Vad vi genom våra kosmiska analyser har visat angående moral och kärlek till nästan*
Och all denna gudomliga härlighet, hela denna allt överstrålande uppenbarelse av

himmelskt ljus, den allt omfamnande inbördes kärlek som då skall råda mellan väsendena, betingas alltså helt av att varje enskild jordmänniska inser, vilket stort hinder och vilken hämsko hennes djuriska eller "antihumana" natur i dag utgör för tillfredsställandet av hennes djupaste eller innersta drömmar om ideal eller mentala längtan.

Vi har här genom våra analyser visat att moral och kärlek till nästan måste vara identiska. Varje form av moral som inte är förenlig med kärlek till nästan, är ett falsarium, en avväg från ljuset, och leder ovillkorligen sitt upphov in i mörkret, in i olycka och lidande. Vi har således här i Livets Bog visat att den absoluta roten till allt det så kallade "onda", till "mörkret" eller "helvetet", endast är kärlekslösheten mot nästan. Vi har genom våra kosmiska analyser gett ett uttömmande material för intelligensen och gjort insikten om denna kärleks absoluta nödvändighet tillgänglig för förståndet. För den utvecklade läsaren blir livets stora facit eller bud om kärlek till nästan genom dessa analyser inte längre en trossak, utan ett orubbligt vetande. Kärleken till nästan, det vill säga till medväsendena och omgivningen, blir lika självklar som förståelsen av att roten till alla jordmänniskliga olyckor och lidanden enbart ligger i den del av jordmänniskans medvetande som utgör hennes djuriska urtillstånd och betecknas som det "onda". Den jordiska människan är således alltjämt på en gång "djur" och "människa". Att det inte är utvecklandet eller vidmakthållandet av "djuret", utan av "människan" i jordmänniskan, som är den absolut ofrånkomliga moralen för detta väsen, har vi härmed genom livet och naturen själv orubbligt bekräftat.

Onsdag

Samhällets moral: Krig och fred. Nationalism och internationalism. Den falska och sanna affärsprincipen.

Frågor som inspiration:

1. Hur ser samhällets moral ut i dag (i Skandinavien t.ex.) och hur har den moralen utvecklats de senaste par hundra åren?
2. Vad skriver Martinus om nationalismens respektive internationalismens moral?
3. Hur kan vi förstå att nationalism fortfarande i dag kan ha en lockelse trots dess välkända negativa verkningar i historien?
4. Vilka tecken ser vi i dag på internationalismens framväxt?
5. Vad kännetecknar den falska affärsprincipen, enligt Martinus, och hur kommer affärsprincipen att utvecklas i framtiden?

Livets Bog, del 1, st. 89–90, 100, 102, 117: Om samhällets moraliska utveckling och nationalism resp. internationalism

LIVETS BOG, DEL 1

89. *Världsreligionernas diskvalifikation som specialreligioner för hela världen. Jordmänsklighetens förenande i "en religion"*

Innan de moderna trafikmedlen uppfunnits, då samfärdseln mellan de olika världsdelarna ännu var nästan omöjlig eller mycket besvärlig, levde dessa världsdelars jordiska människor åtskilda från och oberoende av varandra. Och eftersom den dagliga kampen för tillvaron inte var helt likartad i de skilda världsdelarna, blev väsendenas erfarenheter inte heller likartade, vilket i sin tur nödvändigtvis måste få till resultat att nämnda väsens uppfattningar om moral och idealitet också måste bli olika eller avvika från varandra i de skilda världsdelarna. Varje världsdel fick på så sätt sin särskilda form av religion, idealitet och moral. Efter hand som den ljusa utstrålningen tilltog, blev de mest framskridna religionerna inriktade på "internationalism", och väsendena som tillhörde dessa religioner började därför hysa den uppfattningen att just deras speciella religion skulle växa och omfatta alla folk, medan de övriga existerande religionerna ansågs "hedniska" och deras anhängare "otrogna". Men eftersom det bara var de djupaste kärnidéerna i dessa religioner som var av universell eller internationell natur, medan de yttre formerna och anpassningarna helt och hållet hade sitt ursprung hos det speciella folk inom vilket religionen uppstått, kunde en sådan religion aldrig någonsin bli helt tillfredsställande för några andra än det folk för vars erfarenheter och utvecklingsnivå den var särskilt anpassad. Och de olika så kallade "världsreligionerna" står därför också i skarp motsättning till varandra, och ingen enda av dem är i stånd att uppfylla de villkor som är absolut nödvändiga för en religion som skall kunna vara specialreligion för hela världen, det vill säga för den jordiska mänskligheten i sin helhet. Men eftersom de alla som nämnts bär på internationella idéer och tendenser, påverkar de ändå var för

sig jordmänniskligheten att sträva mot enheten, mot "en hjord och en herde". Och de religiösa sammanslutningarna, trossamfundet och religionerna inom hela mänskligheten kan därför var och en liknas vid de spridda enskilda delarna i en nebulosa, som är i färd med att förtätas för att därigenom till sist bli en fast kropp. Denna fasta kropp kommer att vara den samlade jordiska mänsklighetens absoluta förening under en religion.

90. Den "religion" som skall förena alla jordmänniskor till ett folk, till ett rike

Men en religion som skall förmå att i sig koncentrera hela den samlade jordmännisklighetens intresse, måste vara av en sådan art att den verkar inspirerande såväl på vetenskapens mest framstående representanter som på representanterna för den mest primitiva okunnighet. Den måste kunna ge ofelbara förklaringar till alla västerns såväl som österns erfarenheter och upplevelser. Den måste tillfredsställa alla folkslag. Men en religion som skall tillfredsställa så enorma krav kan inte vara av lokal natur. Den kan inte ta sikte på ett särskilt folk, en särskild vetenskap eller ett särskilt erfarenhetsområde. Den kan inte vara partisk för någon eller något. Den måste lämna varje tänkbar möjlighet till utveckling öppen. En sådan religion måste därför vara inte endast av internationell utan också av universell natur. Den kan inte vara enbart en föreställning om sanningen. Den måste vara sanningen själv. I motsatt fall kommer den till korta. Den blir då en åtskiljande i stället för en förenande kraft. Den kommer att skapa split mellan sina anhängare och "icke-anhängare". Den kommer att sätta en gräns mellan "troende" och "otrogna", mellan "frälsta" och "förtappade". Den kommer att gå emot sin uppgift och skapa nationalism i stället för internationalism, skapa självishet i stället för osjälviskhet och därmed bli en källa till ofred i stället för en grund för uppfyllandet av jordmänniskornas önskan om en bestående fred. Den religion som därför skall förmå sammanföra den i raser, nationer och trossamfund splittrade mänskligheten till "en hjord" kan alltså endast utgöras av en realitet som är absolut ensartad för alla människor, vare sig de tillhör den vita rasen eller de färgade raserna och helt oberoende av om de hör hemma bland natur- eller kulturmänniskor. Den måste visa varje tings berättigade plats i den gudomliga världsplanen och därigenom göra allt förstäligt och alla förstaeliga. En sådan religion kan inte utgöras av en "konstruerad" religion, utan kan endast vara "livets egen religion" (se stycke 15) – eller själva den eviga sanningen i obeslöjat tillstånd, det vill säga en i harmoni med alla erfarenheter framträdande kunskap om livets eviga lagar och djupaste problem eller den gudomliga världsplanen. Den övertygande insikt om livets högsta problem, som är så stark att den i sig kan samla och förena alla jordmänniskors högsta intresse och därigenom bli den klippfasta grund på vilken det kommande människoriket kan vila, kan inte vara en myt, en sägen, en förmodan eller en teori, en kombination av traditioner eller dogmer. Den kan inte vara en övertygelse som vunnit auktoritet därför att den är buddhistisk, islamisk eller kristen. Den kan heller inte vara en övertygelse som blivit populär därför att den är österländsk eller västerländsk, därför att den är europeisk eller amerikansk, därför att den är materialistisk eller religiös. Den kan endast vara en övertygelse som har auktoritet därför att den är analysen av ett faktum, med sin rot i jordmännisklighetens dagliga liv och verkliga erfarenheter. Den andliga grundval som skall göra alla folkslag på jorden till "en hjord" eller enhet kan alltså inte utgöras av en tro på – utan måste vara en upplevelse av Gudomen. Den måste vara själva åsynen av den evige Fadern. Liksom individen lärt sig uppleva dag och natt, sommar och vinter, hav och land, så måste han också lära sig uppleva den ende, store Guden, den ende, store "Herden". Endast i denna upplevelse ligger hela visdomen, lyckan och harmonin. Och endast genom

den kan världsfreden hjälpas fram till jordens zoner, och det gudomliga, riktiga människoriket uppstå. Men att uppleva Gudomen är ju detsamma som att uppleva dennes manifestationer. Dessa kommer i sin tur till uttryck i form av väsendenas dagliga tillvaro eller upplevelse av livet. Men att uppleva den dagliga tillvaron med alla dess företeelser – dess så kallade "förbrytelser", lemlästningar, krig, olyckor, armod, nöd och sjukdom såväl som dess ljusa sidor – såsom identiska med Gudomens manifestationer, det har individen inte förmågan att göra, förrän han ser dessa företeelsers sanna identitet, plats och ändamål i den gudomliga världsplannen och därigenom uppfattar att de har en gudomlig mission, leder till ett gudomligt och upphöjt mål och alla utan undantag intimt hör samman med begreppet "allt är mycket gott". Att få denna förmåga, att nå fram till att kunna se livet ur ett så stort och upphöjt perspektiv att hela världsplannen blir synlig, blir till vetande, detta utgör alltså det gemensamma andliga intresset, den absolut enda religiösa grundval som kan förena alla jordmänniskor till ett folk, till ett rike, till "en hjord".

**100. Nationernas "själviskhet" och "osjälviskhet". Krigen börjar uppfattas som brottsliga.
Nödvändigheten av en världsöverhet**

Eftersom allkärleken tack vare krafterna från den nya världsimpulsen befinner sig i starkt tilltagande utveckling hos individerna, har den ovan nämnda neutraliseringen eller hämningen inte helt förmått hejda deras moraliska utveckling, utan har i stället verkat underminerande på deras dyrkan av "nationalismen" till förmån för ett vaknande intresse för "internationalismen". Eftersom "nationalismen" i själva verket utgör "nationens själviskhet" och "internationalismen" är "nationens osjälviskhet", innebär det ovannämnda att nationens själviskhet är i avtagande, medan dess osjälviskhet är i tilltagande eller i tillväxt. Men samtidigt med osjälviskhetens tillväxt hos nationen växer också dess krav på och intresse för en annan metod för uppgörelser länderna emellan än den som nu tillämpas i form av krig och lemlästning. Men liksom individerna inbördes inte kan sluta med att göra upp sina mellanhavanden genom kamp och lemlästning, så länge de tillhör ett samhälle på stenåldersmänniskans utvecklingsnivå och saknar ett grundläggande lag- och rättsväsen, så kan heller inte nationerna avstå från att göra upp sina inbördes mellanhavanden med drastiska och hänsynslösa medel, så länge deras inbördes förhållanden med avseende på organisation och ömsesidig förståelse också befinner sig på ett stenåldersstadium. Men då förhållandet nu är sådant att nationernas invånare var för sig vuxit fram till en kulturnivå som är stenåldersmänniskan mycket överlägsen, kan de inte i längden tolerera att nationernas förhållanden till varandra skall vara kvar på stenåldersstadiet. Och deras högre kultur börjar då också få dem att betrakta nationernas uppgörelsemetoder i form av krig som brottsliga – på samma sätt som de sedan länge insett att sådana uppgörelsemetoder man och man emellan är brottsliga och därför har accepterat utvecklingen av det nationella lag- och rättsväsendet. Och utvecklingens nuvarande inriktning, den växande internationalismen eller allkärleken, kommer därför också att efter hand neutralisera alla de uppgörelsemetoder mellan nationerna som utmynnar i krig och lemlästning, till fördel för alla sådana tendenser som – utan blodsutgjutelse, på fredlig och human väg och därmed i harmoni med lagen för tillvaron – kan låta alla nationer och folk vederfaras rätt och rättvisa. Och då den bärande grunden för detta är en världsdomstol, baserad på själva världsmakten i förening med världsrätten, måste en sådan internationell domstol eller överfolklig världsöverhet bli verklighet, innan en varaktig fred på jorden har en fast grund att bygga på.

102. *Statens övertagande av värdena. Avskaffandet av här och flotta. En världspolis*

Och eftersom osjälviskheten och därmed internationalismen tack vare den nya världsimpulsen kommer att utvecklas bland rikedomens såväl som fattigdomens representanter, kommer "privatintressena" att försvagas till förmån för "de gemensamma intressena", som därigenom kommer att förstärkas eller tillta. *Utvecklingen kommer alltså att fortskrida på så sätt att privatföretagen efter hand helt stillsamt konkurreras ut av statsföretagen.* Och rättens övertagande av värdena blir därför inte alls av så blodig karaktär som man kanske först är benägen att tro. *Och när statsmakterna på detta sätt blivit herrar över värdena och samtidigt måst ställa dessa under kontroll av en internationell domstol, då kommer denna att representera en allomfattande världsrätt, en allra högsta överhet, som med lätthet kan garantera harmonin och världsfreden, eftersom den genom sin egen natur såsom identisk med en kombination av all makt i förening med all rätt utgör ett absolut oöverstigitligt hinder för orätten, snikenheten och hamstringen, och därigenom är en lika oöverstiglig barriär mot armodet, revolutionen och kriget.* När denna domstol blivit ett faktum, kommer den alltså att skydda nationerna likaväl som individerna. Och liksom individerna i en civiliserad stat inte behöver beväpna sina hem med maskingevär eller behöver gå omkring beväpnade till tänderna, *skall inte heller nationerna behöva hålla en stående arme och flotta för att kunna existera.* Dock blir det nödvändigt för denna omfattande domstol att bakom sig ha ett slags vapenmakt, en internationell arme och flotta, men denna makt kommer enbart att fungera som *en absolut opartisk "världspolis"*.

117. *Ett utdrag ur jordmännisklighetens kosmiska analys. Uppfyllandet av det stora kärleksbudet i form av tolv avgörande punkter*

Vi har härmed gått igenom de viktigaste utvecklingsfaktorer som för närvarande behärskar jordmänniskosamhället. Vi har bevittnat dess olyckliga tillstånd och orsaken därtill, samtidigt som vi blivit anvisade vägen ut ur detta tillstånd. För att denna väg skall bli ännu klarare och lättare tillgänglig för den uppriktige sanningssökaren, skall vi nu i samstämmighet med detta och övriga kapitel i Livets Bog göra en sammanfattning av jordmänniskosamhällets kosmiska analys i följande lilla översikt.

Jordmänniskosamhället utgör en kosmisk realitet som befinner sig i utveckling. I denna utveckling representerar det ett stadium som kan betecknas som ett övergångstillstånd från "djurriket" till "människoriket". Detta tillstånd kommer därvid att forma sig som en kamp mellan dessa två rikens ledande energier, vilka i sin tur kan betecknas som "själviskheten" och "osjälviskheten". Eftersom självishketens energier till sin kosmiska natur är explosiva eller splittrande, och osjälviskhetens är sammanfogande eller förenande, är alltså jordmänniskosamhällets utveckling liktydig med en förvandling från ett töckenartat, splittrat tillstånd till en sammanfogad eller förtätad enhet. Samhället kan med andra ord liknas vid en nebulosa på väg att förtätas till en lysande sol. I denna förtättningsprocess har jordmänniskosamhället nått ett stadium som uppvisar en hel mängd enskilda, redan sammansmälta eller förtätade lysande punkter. Dessa lysande punkter framträder i vår tillvaro som "nationer" eller "statsmakter". Men förtättningsprocessen går ständigt vidare. Genom en rad internationella företeelser har statsmakterna redan smält så mycket samman eller blivit så beroende av varandra, att en enstaka statsmakts utbrytning eller uteslutning från denna sammansmältning i många fall blir ett "brott", en katastrof. För jordmännisklighetens högsta intelligens har detta förhållande redan blivit så uppenbart, att det gett upphov till stora internationella antikrigsrörelser, fredsföreningar och folkförbund, vilka

rörelser alla är i tillväxt. De utgör krafter som mer och mer koncentrerar sig kring skapandet av en gemensam världsadministration och världsregering, och som därigenom kommer att göra uppfyllelsen av världsreligionernas löfte om "en hjord och en herde" till ett faktum. Dessa företeelser framstår desto tydligare som verkliga och absoluta fakta, i och med att de lidanden och svårigheter som jordmänniskligheten för närvarande upplever, alla som orsak utpekar den djuriska energin "själviskheten", som i detta sammanhang är detsamma som "nationalismen". Naturligtvis innebär inte detta att nationernas ursprungliga särprägel på det andliga och kulturella området skall undertryckas. Här blir det självfallet endast tal om sådana delar därav som är till skada för eller som kolliderar med den förenade jordmännisklighetens fortbestånd och välfärd. Eftersom osjälviskhetens tillväxt i form av "internationalism" dessutom på andlig väg stimuleras eller bärs av den tidigare beskrivna nya världsimpulsen från "den gudomliga skaparprincipen", kan internationalismens seger i form av ett gudomligt internationellt världsrike, med en gemensam andlig, absolut kunskap som religiös grund och en på denna grund uppbyggd fullkomlig eller rättvis världsadministration, inte på något sätt betraktas som en utopi eller ett problem för en fjärran, överskådlig framtid. Den är tvärtom ett realistiskt faktum, varav en liten bråkdel skapas varje dag inför våra ögon, och som ingen jordmänniska därför ansvarslöst kan motarbeta eller underlåta att stimulera. Detta faktum framstår desto klarare i och med att de nämnda företeelserna, eller det i detta kapitel skildrade världsriket med dess fullkomliga konsekvenser, i själva verket bara innebär upphävandet av alla de förhållanden som jordmänniskorna i dag just upplever som ofullkomligheter och brister. Eftersom jordmänniskligheten huvudsakligen består av normala individer, och normala individer endast utför normala handlingar, och normala handlingar är sådana som erfarenheten fastslagit som logiska, kommer allmänheten av den anledningen att handla logiskt när det gäller jordmänniskosamhällets fortbestånd, allteftersom den upplever just det ologiska och felaktiga i sin nuvarande existens. I motsatt fall måste den ju stämpas som onormal. Men då alla erfarenheter visar att det inte är något fel på jordmänniskosamhällets mentalitet, eftersom det dag för dag utvecklas och drar lärdom av allt, utnyttjar allt, och alltså utvecklingsmässigt, kosmiskt sett, befinner sig i normal tillväxt, kommer världsriket därför i en förhållandevis nära framtid att bli verklighet, och varje jordmänniska är redan i dag med om att antingen påskynda eller fördröja skapandet av det. Den stora frågan för de enskilda jordmänniskorna blir därför: "Vad skall vi göra för att vara i samklang med skapandet av detta gudomliga fredsrike eller utvecklingen av den absoluta harmonin och lyckan på jorden?" Och svaret blir här, liksom överallt inom den gudomliga visdomen, det stora budet: "Älska varandra!"^[...]

Livets Bog, del 4, st. 1316, 1319–1320, 1322, 1333: Om den falska och sanna affärprincipen och deras verkningar.

LIVETS BOG, DEL 4

1316. Varför Gamla testamentets andliga struktur skapade den "affärprincip" som i dag behärskar världen och har blivit ett medel, med vilket man kunde kamouflera sitt överdrivna tillskansande av livets goda på nästans bekostnad

Hela Gamla testamentets andliga eller mentala struktur var således i verkligheten endast baserad på själviskhetens princip, omformad till materiella lagar och företeelser. Denna princip blev i sin tur början till den "affärprincip" som i dag i

en så överväldigande grad dominerar eller behärskar världen. "Affärsprincipen", som i sig själv är högst gudomlig, eftersom den förutsätter "samma värde för samma värde" – i motsatt fall skulle den ju betyda ett "snyltande" på samhället eller tillvaron – blev alltså den princip, genom vilken väsendena ännu ett stycke väg i utvecklingen kunde kamouflera sin tämligen överdrivna själviskhet, sitt begär efter att tillskansa sig livets goda på nästans bekostnad. Den blev ett medel, med vilket detta oblyga tillfredsställande av begäret kunde kamoufleras många århundraden framöver. Den blev ett medel, med vilket man "på rättslig väg" kunde låta den ännu ofullkomliga överheten sörja för och beskydda denna djuriska böjelse hos jordmänniskan. Det oblyga tillfredsställandet av de överdrivet egoistiska begären, som man tidigare måst uppnå genom en handgriplig, rå och brutal, personlig eller individuell makt genom de av forna religioner förhärsliga och för uppnåendet av "paradiset" nödvändiga mord-, dråp- och förtryckmanifestationerna eller andra krigiska åtgärder, fick alltså genom "affärsprincipen" ett slags öppen kanal in i en högre mental sfär, där man officiellt började få en högre gudsuppfattning som fordrade att mord och dråp skulle avskaffas, och att man hellre skulle ge än ta, ja, till och med fordrade att man skulle älska sin nästa som sig själv. Denna gudsuppfattning och inställning till nästan var ju för en sådan dyrkare av gamla tiders gudar, för en tillbedjare av den råa makten och styrkan eller av blodshämndens och förtryckets gudar, rent av något ohyggligt, medan den för de övriga jordmänniskorna inom hans stam, som var mer utvecklade och därför något vänligare inställda mot den nya guds- och moraluppfattningen, var något som man dock inte på stående fot kunde acceptera helt och hållet.

1319. "Den äkta affärsprincipen" och "den falska affärsprincipen"

Men begäret efter nästans ägodelar och tillgångar eller förmåner brände och flammade alltjämt i individens inre, och då dessa tillgångar inte längre kunde förvävas genom rå makt eller självtäkt, eftersom detta nu skulle betraktas som "rån" och därmed vara "straffbart", kunde "rån" av nästans tillgångar och förmåner ostraffat äga rum enbart på hemliga eller kamouflerade vägar. Och det är dessa kamouflerade vägar, som blivit det allt behärskande system som vi i dag känner till som "affärsvärlden". Grunden för denna värld är inte den gudomliga "affärsprincipen" i sig själv – "lika värde för lika värde" – utan en helt annan princip, vilken gestaltar sig som en utlösning av "största möjliga värde för minsta möjliga värde". Det är denna sistnämnda princip som, understödd av "reklamkonst", "propaganda" och "suggestion", är kamouflerad som "den äkta affärsprincipen", vars namn den också bär. Genom denna "falska affärsprincip" får forna tiders barbari och hänsynslösa begär efter nästans egendom möjlighet att tillfredsställas eller utlösas på ett sätt som undandrar sig myndigheternas eller "rättsväsendets" ingripande, ja, principen är i en väldig omfattning till och med auktoriserad och beskyddad av detta "rättsväsen" eller statens lagar. Den gudomliga eller "äkta affärsprincipen" är en "bytesprincip", genom vilken värden eller varor ömsesidigt kan fördelas mellan särskilt behövande folk och etniska grupper runt om på jordklotet på så sätt att man, om man har för mycket av en viss vara, kan byta ut den mot en vara man saknar, varigenom det skapas en fullständigt jämn tillgång till alla förnödenheter för alla människor. "Den falska affärsprincipen" är däremot en princip, genom vilken man skapar en i högsta grad ojämn fördelning av alla livsviktiga förnödenheter.

1320. Konsekvensen av "den falska affärsprincipen"

Och då det som nämnts är denna sistnämnda princip som efter hand blivit en allt behärskande faktor i den nuvarande jordmänniska världensordningen, finner vi

också den mest förfärande fattigdom, hunger, svält och eländighet på somliga håll, medan vi på andra håll ser en väldig anhopning av värden, rikedomar och livsförnödenheter, låsta och bundna som orörlig "privat egendom". Dessa värden kan man alltså endast komma i åtnjutande av genom att gå med på att betala allra högsta pris för minsta möjliga kvantum av förnödenheterna, alltså "största möjliga värde för minsta möjliga värde". På så sätt måste i dag varje individ inom den jordmänniska allmänheten – tvingad av lagar som han själv genom sin "rösträtt" varit med om att skapa och auktorisera – betala ett högre eller lägre överpris för varje brödstycke, ja, för varje matbit eller dryck livet behöver för att kunna upprätthållas. Men det är ju inte bara de absolut nödvändiga, livsviktiga näringsmedlen som på detta sätt är bundna bakom "den falska affärsprincipens" auktoriserade lagar; samma sak gäller i allra högsta grad de livsviktiga kläderna och bostäderna. Här betalas också sagolika överpriser, som även de tornar upp sig som "privatförmögenheter" för enskilda individer. Ja, så långt sträcker sig denna kamouflerade eller "falska affärsprincip", att den även har låst och bundit den enskilde individens kroppsliga och själsliga kraft som en fundamental "handelsvara", vilket i detta fall alltså betyder: som ett strålande objekt för en oblyg utsugning, som också den är skyddad av de statliga lagar som individerna gemensamt, var och en ovetande om den verkliga sanningen och eventuellt med hänförelse, har underbyggt genom sin "rösträtt".

1322. "Den falska affärsprincipen" skapar falska klasskillnader eller den sociala "överklassen" och "underklassen"

Vi finner även i dag jordmänniskligheten skarpt indelad i två stora "klasser": "överklassen" och "underklassen". Var och en av dessa klasser är sedan indelad i mindre klasser. Denna klassindelning är uteslutande baserad på hur begåvad man är i att laborera med den konstgjorda eller "falska affärsprincipen" och hur gynnad man är av denna princip. Om man själv är skicklig i att utlösa principen, skicklig i att kamouflera, göra reklam och suggerera sina offer och genom dyra annonser försäkra sig om de stora mäktiga tidningarnas välsignelse, börjar utplundringens guldström snart att flyta in på ens bankkonto, och man häver sig upp i "överklassen". Här börjar alla andra dörrar att öppna sig för en, ja, till och med i kungars och furstars salar blir man hedrad och välsignad med titlar och ordnar för sina "stora förtjänster", sin eventuella "filantropiska verksamhet", sina gåvor till vetenskap och konst eller för andra "smulor" som blir över där man "gör affärer". Om "den store mannen" eventuellt börjat skapa sin förmögenhet som "bordellvärd" eller som ett slags "svartabörshaj" eller dylikt, är detta något som det bara viskas mycket tyst om i vrårna. Uppenbarligen har den "store" ordensbehängde mannen ju "offentlighetens" välsignelse. Att vara son eller dotter eller på annat sätt anhörig till en sådan "stor" man, är naturligtvis också en väldig fördel och underlättar tillträdet till att skapa ett nytt "snyltande" på samhället. Med hjälp av sin guldström kan han ju utrusta sina anhöriga med alla nödvändiga "affärsmässiga vapen" och säkerheter, eller köpa verksamheter osv. åt dem och ordna alla de finesser som fordras för att en ny guldström eller flod skall börja flyta in i deras kassor. Han kan på så sätt hjälpa andra "på traven" och därigenom utöka "överklassen". Men han kan naturligtvis också tack vare sitt ekonomiska överläge garantera sina anhöriga "överklassens" välsignelser, även när dessa anhöriga är mindre begåvade och "affärsmässigt" sett odugliga individer, som hellre ägnar sig åt "överklassens" dagdrivarliv, angenäma "tidsfördriv" och prat om bilar, kläder, det senaste modet, kapplöpningar och jakter etc. Att "underklassens" individer inte kan vara med i denna dans kring guldkalven är ju självklart.

1333. *Nya testamentet är "kommunismens" djupaste och innersta källa. Jesus av Nasaret är modellen eller förebilden till den fullkomliga "kommunisten" och blev därigenom "stjärnan" som i julnatten tändes på jordmänniskans andliga himmel*

När det bland jordmänniskorna efter hand växer fram en tilltagande längtan efter att få den ekonomiska klasskillnaden avskaffad, så att det inte skall finnas någon "överklass" som kan förtrycka eller någon "underklass" som kan förtryckas, måste väl detta också uppfattas som ett uttryck för den allra högsta normalitet? Och är det inte just denna högsta normalitet som Nya testamentet har till uppgift att skapa inledningen till? Yttrandet "Det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike", berättelsen om "den rike mannen och den fattige Lasaros i dödsriket", uppmaningarna att "sticka sitt svärd i skidan", och "vända andra kinden till", att "den som har två skjortor skall dela med sig åt den som ingen har" och att på det hela taget "älska sin nästa som sig själv" – är de inte alla uttryck för ett avskaffande av de ekonomiska "över-" och "underklasserna" till förmån för en stor gemensam klass, i vilken det absolut endast kan finnas en naturlig klasskillnad, nämligen "den andliga skillnaden", den skillnad som endast följer av väsendenas olika utvecklingsstandard, inte av deras penningpung eller "bankkonto"? Men när Nya testamentet således har till uppgift att avskaffa all ekonomisk klasskillnad och utplåna allt ekonomiskt "över-" och "underklassväsen" till förmån för den naturliga "aristokratin", nämligen "den andliga aristokratin", finner vi ju här "kommunismens" djupaste och innersta källa. Jesus av Nasaret, upphovet till Nya testamentets kärnidéer, är alltså världens störste och förste "kommunist". Hans väsen eller sätt att vara utgör bilden eller modellen, enligt vilken den jordiska människan skall förvandlas från "den falska affärsprincipens" slav till den geniala utövaren av "den äkta affärsprincipen", som kulminerar i begreppet "hellre ge än ta". Och i kraft av detta gudomliga väsen kommer de samhällsskadliga anhopningarna av de materiella värdena att utplånas till förmån för en total samhällelig ekonomisk jämvikt såväl mellan alla stater som mellan individerna. Inga "fattiga" och inga "rika" längre, utan ett allt befordrande glädje-, lycko- och välsignelsebringande välstånd för alla människor på hela jordklotet kommer att bli en härskande faktor. Är inte detta just den "goda vilja" eller det "behag" som på julnatten bebådades mänskligheten? Hur skulle väl annars det permanenta kriget mellan "överklass" och "underklass", mellan "arbetsgivare" och "arbetare", kunna avlägsnas? Och hur skulle julnattens "fred på jorden" kunna bli verklighet så länge det är ett livsvillkor för alla jordmänniskor att vara "soldater" på den ena eller andra fronten i denna kamp om det nödvändiga dagliga brödet? Det var sannerligen inte någon liten obetydlig stjärna, som i och med Jesu födelse tändes på jordmänsklighetens andliga himmel. Det är här lätt att förstå "de himmelska härskarornas" jubelsång och lovprisning av den evige Fadern.

Torsdag

Brott och straff, rättsväsen och yngre syskon i den moraliska utvecklingen.

Frågor som inspiration:

1. Vad skriver Martinus om synen på brott och straff samt lag- och rättsväsen i dagens samhällen respektive i framtiden?
2. Vilka konsekvenser får det när en stat tillämpar avrättningar?
3. Hur kan samhället skydda sig mot yngre syskons våldsammare manifestationer och samtidigt på ett allkärleksfullt sätt främja deras humana utveckling?
4. Hur kommer framtidens "fångvård" eller juniorsamhällen att se ut?
5. Vilka mentala strategier använder ni själva för att hålla er "på rätt köl" när vi upplever eller läser om olika former av mörka eller brottsliga handlingar i dagens värld?

Ur "Dom och beskydd": Om straff- och hämndstänkande och ödesvetenskap.

KOSMOS, NR 5–2005

Ödesvetenskap, straff och hämnd

Den kosmiska kemin är den andliga vetenskapen om hur ett levande väsen skapar sitt öde. Kristus kände de andliga lagarna, och det är utifrån denna sin kunskap, som han framförde ovan nämnda varning till människorna. Att ignorera denna varning är att ignorera den mest geniala metod, genom vilken man kan skapa sin egen lycka som människa. Men varför talade Kristus inte om "kosmisk kemi"? Därför att det var hans auktoritet, som det var användning för när han levde på jorden och lång tid därefter. Människorna var inte mogna för andlig vetenskap. Det är de nog knappast ännu, men några börjar bli det, och många fler kommer att bli det i kommande tider. Därför måste den jordiska mänskligheten nu få en teoretisk grundval för ödesvetenskapen eller kosmisk kemi, så att samma mänsklighets enskilda individer, efter hand som de blir mogna för det, kan använda dessa teorier i praktiken i sitt dagliga liv. Det kommer i kommande århundraden att betyda en förvandling av hela mänsklighetens öde.

När Kristus talade om att man inte bör döma andra, betyder detta "att döma" ett alldeles bestämt sätt att blanda tankematerier på. Det betyder i allmänhet att straffa eller att önska straff över en annan människa. Och det är ju något allmänt i vår värld. Staten råder över en auktoriserad domstol, som har rätt och plikt att döma en människa som har överträtt statens lagar. I vissa stater kan en människa dömas till döden för särskilda förseelser, och där dödsstraffet är upphävt, döms den anklagade i stället till livslångt fängelse. Men vad är straff egentligen? Vare sig straffet yttrar sig som kortare eller längre tids inspärning i ett fängelse, som dödsstraff eller blott som vite eller böter, måste

det sägas vara en form av hämnd. Statens rätt att straffa förbrytare är egentligen dess rätt att hämnas. Men hur kan en stat ha rätt att hämnas, när den auktoriserade religionen i samma stat lär undersåtarna att de inte skall hata och hämnas, utan tvärtom bör vända den högra kinden till, när de blir slagna på den vänstra?

Även stater sår och skördar sitt öde

Statens rätt att straffa och hämnas visar oss tydligt, att denna stat egentligen inte kan ha något som helst krav på att kallas en kristen stat, även om den aldrig så mycket har kristendomen som "statsreligion". Den måste i samma mån som den utövar straff och hämnd, och det betyder i särskild grad i samma mån som den utövar detta med brutalitet och våldsmetoder, kallas en hednisk stat. Överallt där det finns dödsstraff, koncentrationsläger och fysisk och andlig brutalitet, där man påför människor fysisk och själslig smärta, överträder själva staten, dvs dess auktoriserade makthavare, universella lagar. De överträder kanske inte juridiska lagar, som de i många fall själva har skapat, och ändå överträder de lagarna och måste ta konsekvensen av en sådan handling. Vad är konsekvensen av att man dömer till döden? Det är statens död. Ty med den dom varmed den dömer, skall den själv dömas. Berättar inte mänsklighetens historia just om en mängd staters död och undergång? Stater, i vilka dödsstraff, tortyr, brutal inspärning, slaveri och liknande straffmetoder var vanliga? Det är inte så märkligt, att ingen kultur hittills har kunnat bestå. De har alla underminerat sig själva, därför att deras lagar inte var i överensstämmelse med själva livets lagar. De har varit – och detsamma gäller många stater i vår tid – stater "skapade till förbrytarens avbild". Det låter kanske märkligt, och det är heller inte menat som kritik av några stater, av vilka ingen i detta ögonblick kan vara annorlunda än de är, liksom deras enskilda undersåtar heller inte kan vara annorlunda än de är. Men där såväl stater som enskilda individer dödar, hämnas, straffar och på annat sätt utövar brutalitet, avslöjar dessa fakta för den utvecklade forskaren, att ifrågavarande stater och individer är primitiva och outvecklade. Är det inte ett faktum inom varje stats universitet och läroanstalter, att när man koncentrerar sig starkt på en sak och ägnar sig åt den, så utvecklas den och förstärks och förökas? Men om man verkligen vill att staten skall frigöra sig från mord, vad tjänar det då till att samma stat mördar en människa som straff, därför att vederbörande själv har mördat en människa? Betyder inte det att staten rent av konkurrerar med mördare och förbrytare i att döda? Därmed blir staten förbrytarens uttalade avbild, hur kan den då bli en kulturstat?

Från ett föredrag på Martinus Institut söndag den 16 november 1947.
Införd i *Kosmos* nr 11/1993. Bearbetat av Mogens Møller.
Bearbetningen godkänd av Martinus.

Översättning: MR

Livets Bog, del 7, st. 2440, 2456, 2461 och *Livets Bog*, del 1, st. 99: Om samhällets lag- och rättsväsen, synen på brott och straff och konsekvenserna när stater tillämpar avrättningar

LIVETS BOG, DEL 7

2440. Varför jordmänniskorna hämnas och bestraffas

Absolut ingen av de kosmiska världslagarna ger uttryck för någon som helst rätt eller frihet till att hämnas eller bestraffa. De lagar som framhåller det berättigade

i straff och avrättningar, i krig och dråp, är alla stiftade av människor, vilka i sin kosmiska okunnighet och sin maktlöshet inför vissa skickelser i livet inte alls kan se någon annan utväg att skydda sin existens mot fientligt inställda och farliga väsen. De känner alls inte till karma- eller återgäldningslagen, på vilken all ödesdaning grundar sig. De förstår inte att livet i sig självt uteslutande grundar sig på återgäldningsprincipen "Vad människan sår, det skall hon ock skörda". Man kan inte så råg och därav skörda vete.

2456. Kulturmänniskornas juridiska rättsväsen främjar dressyr i stället för moral

I betraktande av vad här ovan har sagts, ser det inte ljust ut för jordmännisklighetens kommande öde. Dess högsta rättsväsen är absolut inte grundat i det vetande och psyke som vi här beskrivit. *Det betjänar sig av bestraffning, tortyr eller avrättning av alla sådana människor som inte är tillräckligt högt utvecklade för att kunna se livet från det medvetandestadium som ligger till grund för skapandet av den standard i rättsväsen och maktutövning som är den allmänt rådande i kulturländerna över hela världen, och vilka människor därför inte heller av hjärtat kan betrakta eller iaktta den av detta rättsväsen påbjudna, lagstadgade levnadsarten som fullkomligaste moral. De kan naturligtvis endast se en från deras eget utvecklingssteg medfödd livsuppfattningsförmåga och den härav skapade levnadsarten som absolut fullkomligaste levnadsform. Att tro att man genom straff, tortyr och avrättningar kan förvandla eller lyfta väsendena från ett lägre till ett högre utvecklingsstegs normala livsform eller inställning är kulminerande övertro och i skriande disharmoni med livets kosmiska och eviga lagar för upplevelse av liv och tillvaro. Man kan med tortyr och straff injaga fruktan hos väsendena och därigenom få dem att iaktta en levnadsart, som helt visst är moral för de väsen som skapat det moderna rättsväsendet och dess lagar. Men för de väsen som blir torterade och straffade för att de inte kan hålla dessa lagar, blir resultatet här absolut inte att väsendena förvandlas till högre utvecklade väsen. Inte ens i bästa fall blir de till några änglar eller bättre medborgare i samhället. I stället blir de bara att betrakta som dresserade djur i en cirkus. De hörsammar lagarna av fruktan för straff precis som de dresserade djuren på cirkus. Dessa lyder också dressören av fruktan för straff och tortyr. De förstår absolut inte, varför de skall utföra de för dem helt meningslösa manifestationerna. Och inte heller kan de väsen, som tillhör utvecklingssteg som ligger under det som det moderna rättsväsendet bygger på, förstå den moraliska levnadsart som de här tvingas manifestera. I stället för att bli moraliskt bättre medborgare blir de bittra och hatiska mot det samhälle som straffar, torterar och ringaktar dem som "förbrytare" för att de har en mindre utvecklad livsupplevelseförmåga och som följd därav en motsvarande primitivare levnadsart.*

2461. Det enda som kan avlägsna mörkret från människans öde är att gå i världsåterlösarens fotspår och liksom han förlåta sina fiender

Ingen enda människa kan undgå att uppnå denna levnadsart som slutfacit på sin långa utvecklingsepok genom djurriket i spiralkretsloppet. Men väsen som ännu inte nått denna höjd i sin utveckling kan omöjligt manifestera ett kristusbeteende. Där hjälper varken diktatur, straff eller hot om dödsstraff eller avrättning. Om det kunde göra det, så skulle världens människor för länge sedan ha blivit till änglar eller till absolut fullkomliga människor. Om människor från sin nästas sida utsätts för onda och hämndgiriga handlingar eller annan form av kärlekslöshet, så förekommer det överhuvud taget aldrig i någon normal situation att de svarar med kärlek eller sympati, försåvitt de inte är mycket humant utvecklade och helt går i världsåterlösarens fotspår. Primitiva eller mindre ut-

vecklade människor kan endast reagera och svara med samma ondska och hat som de själva utsätts för från sin nästas eller sina medväsens sida. *Absolut ingenting annat än efterföljelsen i världsäterlösarens fotspår, att liksom han älska och förlåta sina fiender, helt oberoende av vad dessa gjort, kan avlägsna mörkret från väsendets kommande eller framtida öde. När väsendet uppnått denna gudomliga inställning, som är Gudomens egen inställning, kommer solen att gå upp över dess öde. Och i dess hjärna och ögon skall den eviga Gudomens strålflyde tindra och lysa. Dess hand kan blott välsigna och smeka. Dess fotspår visar vägen mot det eviga ljuset. Och väsendet har blivit uppståndelsen, vägen, sanningen och livet. Det är identiskt med odödligheten, oändligheten och evigheten.*

LIVETS BOG, DEL 1

99. Staternas lag- och rättsväsen inkonsekvent och hämmande för framsteg i kultur och moral
Att alla statsmakter eller allt lag- och rättsväsen utvidgas och koncentreras i en samlad, internationell överhet, eller i en för alla folkslag och alla nationer gemensam domstol eller världs rätt, framstår också som en absolut nödvändighet däri-genom att den allmänna formen för lag- och rättsväsen är av nationell natur och har föga makt inför internationella angelägenheter. Där kan den i bästa fall verka genom vänskapsavtal, tillfälliga överenskommelser eller förbund. Men eftersom det nationella rättsväsendet inte kan garantera att dessa förbindelser fullgörs, nödgas nationen hålla en stående armé och flotta för att på blodsutgjutelsens väg framtvunga respekt för sina rättigheter eller förmenta rättigheter. *Men därvid tvingas dess lag- och rättsväsen till nya inkonsekvenser. Handlingar som det i ena fallet måste bestraffa som "brottsliga" och "omoraliska" måste det i andra fall erkänna som "hjälteedåd" och "ideal". Vi ser således hur nationen i tempel, kyrkor och skolor uppfostrar folket i religion och kärlek till nästan, lär de enskilda individerna att de inte får slå ihjäl någon, inte får dräpa, medan samma nations existens och bestånd gentemot andra nationer baseras på dråpets princip eller på ett helt mordsystems genialitet och raffinemang. Samtidigt som staten genom sitt lag- och rättsväsen straffar och tuktar var och en av sina invånare som direkt eller indirekt vållar andra medborgares död eller kroppsskada eller på annat sätt åsamkar medmänniskorna obehag, blir den genom frånvaron av en världsdomstol eller världsöverhet tvungen att låta sina unga medborgare av mankön, innan de ännu är helt vuxna, i form av den så kallade "värnplikten" genomgå en grundlig utbildning för att bli dråpprincipens underdåniga tjänare inför "fienden". Här lär de sig att mot denna använda sig av svärd, pistoler, maskingevär, torpeder och giftgas samt falskhet, rov och plundring etc. Detta innebär alltså, att sådana handlingar som de unga männen uppfostrats att betrakta som "omoraliska", "brottsliga" och "straffbara" när de riktas mot medborgarna i deras eget fosterland, lär de sig här att uppfatta som ärorika "hjälteedåd" när de riktas mot "fienden", mot en annan nations medborgare, mot andra väsens fosterland, och bringar detta till "tystnad", underkastelse och förnedring. Och det är givet, att så länge staten eller nationen är tvungen att praktisera lag och rätt på detta sätt, kommer den också att inverka neutraliserande eller hämmande på sina egna undersåtars utveckling och framsteg i ande, kultur och moral.*

Ur "Dom och beskydd": Om framtidens "juniorsamhälle" och hur en human stat kan beskydda sina medborgare mot "förbrytare", samtidigt som staten också beskyddar sina yngre själar.

KOSMOS, NR 5–2005

Ömsesidigt beskydd

Om de stater, som har varit de bästa att uppfylla den auktoriserade strafflagen "öga för öga och tand för tand", vore de bästa att hävda sig, då skulle de ju dominera i världen i dag som världsstater. Men gör de det? Hur gick det för nazi-Tyskland? Hur har det gått för de stora kolonialmakterna? Ger inte detta en allvarlig anledning till eftertanke? Dessa makter trodde om sig själva, att de skulle bli denna världens herrar. De var de bästa att utlösa straff och dödsdomar, och de dömdes med sin egen dom. Det kommer varenda stat att bli i samma mån som dess dom är djungelaktig och omänsklig. Men låt oss vända tillbaka till frågan: "Hur kan staten undgå att straffa?" Naturligtvis kan en stat eller ett samhälle inte låta sina mest primitiva medlemmar, förbrytare, styra och ställa som de vill. Det är statens uppgift att beskydda samhällets övriga medlemmar mot förbrytarna. Men en sådan uppgift löses inte genom dödsstraff eller någon annan form av hämndgirig reaktion från statens sida. Om staten skall ha en framtid för sig av mänsklig karaktär och human utveckling, måste den vara beskyddad, och hur blir den det? Genom att skapa beskydd för andra, inte bara genom att beskydda medborgarna mot brottsliga element, utan också, och det är något mycket väsentligt, genom att beskydda de så kallade förbrytarna mot en sådan växelverkan med omgivningen som de ännu inte är mogna att uppleva.

Problemet blir alltså detta att skapa ett beskydd, som är verkligt effektivt, och är det på båda sidor. Och det är just något av det som människorna nu och i framtiden kommer att lära sig: vad beskydd egentligen är. Att det aldrig är vapen, maktmedel eller våld. Det kommer senare alltid att vändas mot en själv, vare sig det är en stat eller en individ, som utövar den. Med den dom man dömer, skall man själv dömas, och i förhållande till det beskydd man själv utövar, är man själv beskyddad. Framtidens människor kommer efter hand att intill genialitet förstå att skapa detta beskydd och göra världsåterlösarens ord till en vetenskaplig sanning.

Ett "undersamhälle" i huvudsamhället

Det beskydd som det blir fråga om i framtidsstaten, blir alltså inte en fysisk avvapning av förbrytarna genom att spärra in dem i fängelser eller koncentrationsläger eller genom att mörda dem, utan uteslutande en själslig avvapning. En verklig kulturstat kommer i framtiden att ledas av en regering, som står höjd över hedendomens, övertrons och naivitets inkvisitoriska straffbegrepp. En sådan regering kommer att arbeta på att utrota och oskadliggöra dessa begrepp hos befolkningen, inte genom diktatur naturligtvis, det skulle ju vara en tillbakagång till metoder som redan har dömt sig själva till döden, utan på det av naturen själv föreskrivna sättet: erfarenhet och utveckling. Framtidsstaten kommer därför att se det som ett viktigt fundament för sitt eget bestånd, att den beskyddar och utvecklar sin "undervärld".

I det kommande samhället kommer det att vara bestämda föreskrivna, absolut rättvisa villkor för själva huvudsamhället, som kommer att bestå av de individer, som har vuxit ifrån allt vad brottsliga tendenser heter, därför att de har levt ut dem helt i tidigare liv och gjort de erfarenheter som brott för med sig, när de kommer tillbaka som skörden av det man har sått. Sådana människor

kommer naturligt att bilda ett samhälle, där förbrytelser är otänkbara. Men det kommer ju att ta lång tid, innan alla invånarna har nått ett sådant utvecklingssteg. När flertalet har det, kommer man för att uppnå ömsesidigt beskydd att skapa en "understat" i staten, som naturligt kommer att passa för de väsen som inte kan inordna sig under huvudsamhällets lagar. Därigenom beskyddar man huvudsamhället mot dessa väsen, och man beskyddar väsendena själva mot de frestelser och lockelser som huvudsamhället skulle innebära för dem. Det vill säga att man beskyddar dem mot deras egen natur, eftersom de i det undersamhälle i vilket de kommer att leva, inte kommer att möta dessa frestelser. Detta undersamhälle skall inte på något sätt ha prägel av fängelseväsen, och dess ansvarshavande skall inte vara domare och fångvaktare. Det skall vara vetenskapsmän, psykologer i detta ords vidaste mening. Det skall vara människor som själva en gång har varit förbrytare, även om det är länge sedan, människor som vet vad det är de kosmiskt sett har att göra med. De skall vara väsen, skolade i tålmod och behärskning av sitt eget sinne. Deras uppgift kommer först och främst att vara att finna de olika förbrytarnas speciella anlag och komma fram till just det lilla frö av högre livsgnista i dem, som kan bringas att växa så att det inte kommer att kvävas och undermineras av de djuriska och mordiska anlagen. Det är inte något som skall ske med hjälp av hypnos eller genom att få makt över förbrytaren, utan genom en naturlig utveckling av de skapande anlagen som finns i varje jordmänniskas sinne.

Senior- och juniorsamhälle

I framtidsstaten kommer man att vara helt förtrogen med att den så kallade kriminella undre världen är förhållandevis "unga själar" inom människolivet. Det som en verklig kulturmänniska har utvecklats till full blomstring i sitt sinne, kan en sådan ung själ endast ha i sitt första spirande tillstånd. Det är med denna insikt som grund man anlägger undersamhället. Alla pedagogiska experter kommer att tas i detta samhälles tjänst, och alla tänkbara humana principer kommer att användas med genial inlevelseförmåga. Förbrytelse och förbrytare är uttryck som då endast kommer att existera som gamla kvarlevor från en rå och barbarisk tidsålder, där övertro och missförstånd ännu dominerade världen. Undersamhällets medborgare kommer inte att känna det som om man ser ned på dem som "lägre varelser". De betraktas som samhällets yngsta, och då de samtidigt vet att de betraktas som eviga väsen, ligger det inte något nedsättande i det betraktelsesättet, eftersom det inte kan vara något diskriminerande i att ett väsen har kommit in i en utvecklingsspiral vid en senare tidpunkt än ett annat. Att undersamhällets medborgare inte har tillgång till huvudsamhället, kommer att vara lika naturligt som att det i en skola är naturligt att eleverna i första eller andra klass inte har tillgång till gymnasiet. Inom sitt eget område lever "de yngsta" i full frihet, och efter hand som man märker att deras ansvarsmedvetande växer, kommer de också själva att kunna märka verkningarna därav. Undersamhället är blott en beteckning eller karakteristik jag använder, men det kommer snarare att heta juniorsamhället i motsats till seniorsamhället, och man kommer att känna det lika naturligt att vara medlem i det ena som i det andra.

Ett sådant juniorsamhälle kommer alltså att vara ett slags förgård till det verkliga samhället, vars vidare utveckling rent av kommer att vara beroende av hur undervisningen och utvecklingen i juniorsamhället framskrider.

Från ett föredrag på Martinus Institut söndag den 16 november 1947.
Införd i *Kosmos* nr 11/1993. Bearbetat av Mogens Møller.
Bearbetningen godkänd av Martinus.

Översättning: MR

Fredag

Framtiden och den kosmiska världsmoralen i praktiken. Sammanfattning och utblick.

Frågor som inspiration:

1. Vad kommer att känneteckna det riktiga människorikets moral?
2. Vad innebär det egentligen att tillämpa den kosmiska världsmoralen i praktiken, i tankar såväl som i handling och i alla tre kosmos?
3. Hur kan vi redan i dag främja vår egen tolerans mot våra medväsen i alla situationer i livet?
4. Vilka praktiska och moraliska konsekvenser för det med sig att lämna flocktänkandet och följa sin inre moraliska kompass? Vad lämnar vi och vad får vi i stället?
5. Finns det något särskilt ämnesområde inom den kosmiska världsmoralen som ni själva tycker är särskilt inspirerande att arbeta med i era egna liv? (T.ex. fredsarbete, hälsa och mikrokosmos, miljö och hållbar utveckling, konflikthantering på arbetet, personliga relationer, konst och kultur, och så vidare ...)

Livets Bog, del 7, st. 2661–2664 och utdrag ur "Tre slags öde". Om det riktiga människorikets moral, praktiserandet av den kosmiska världsmoralen och framtidens världsstat

LIVETS BOG, DEL 7

2661. *Väsen som är mogna för de kosmiska analyserna*

I samma mån som man har en utvecklad intellektualiserad känsla eller nästakärlek och intuition och samtidigt hungrar efter lösningen på livets mysterium, kan man börja förstå de kosmiska analysernas identitet med verkligheten eller den eviga sanningen. Då denna sanning är en redogörelse om den eviga Gudomen, hans medvetande och organism, världsalltet, som är kulminerande kärlek, är det inte så svårt att förstå att det först och främst är kärleksfulla människor som börjar uppleva de kosmiska analyserna som orubblig verklighet. *Dessa människor känns mycket lätt igen på sina begynnande kärleksfulla sinnelag. De har mer eller mindre vuxit ifrån dråptendensen. Några är till och med så långt komna att de hellre själva vill lida än se andra lida. De nämns inte att vara andra väsen till förtret, varken människor eller djur. Många av dem har blivit vegetarianer, inte för sin egen kroppsliga hälsas skull, utan helt enkelt för att de känner motvilja mot djurdödandet. De kan inte heller acceptera krig och ofred eller hämnd, bestraffningar och avrättningar. Naturligtvis kan de inte vara bödlar eller skarprättare. Det är en glädje för dem att hjälpa andra väsen, djur och människor, som är i nöd. De har sålunda mer eller mindre vuxit över de sinnelag, på vilka den gängse civilisationen och kulturen är baserade. De accepterar inte heller de kyrkliga utläggningarna om evig förtappelse, om evigt helvete, om en vred gudom som förbannar, tuktar och straffar "syndare".*

2662. *Den nya världskulturen har redan börjat födas*

Vi ser här i dessa ovannämnda väsens levnadsart och inställning till livet ett sinnelag som mer eller mindre har börjat växa bort från det stora flertalets livsinställning och levnadsart, den levnadsart som bildar grunden för det i dag mest framträdande kulturtillståndet. Det är ur detta nya sinnelag som alla humana förbättringar i samhället föds, och samma sinnelag kommer ständigt att växa och utvecklas till stor välsignelse och glädje för människorna. *Det är detta sinnelag som är början till den nya, verkligt mänskliga världskulturen, som skall göra alla stater i världen till ett rike, vilket skall rymma själva kulminationen av allt som på det fysiska tillvaroplanet kan skapas av såväl fysisk som andlig fullkomlighet. Den nya världskulturen har alltså genom dessa humana och intellektuella sinnelag redan börjat födas på jorden. Vi ser att dess ideal är vida högre och kärleksfullare än idealen för den i dag alltjämt gällande allmänna och så kallade "moderna" kulturen. De utgör början till praktiserandet av den levnadsart och utveckling som beskrivits i Livets boks kosmiska analyser. Och det är därför som dessa analyser först och främst för dessa den nya kulturens föregångsmänniskor kommer att accepteras som vägledning till fullföljande och förståelse av den gudomliga väg mot ljuset, vilken de alltså enbart i kraft av sitt kärleksfulla sinnelag redan är i färd med att beträda.*

2663. *Varje människa kommer till slut att bli en verksam cell i Guds allt överstrålände, lysande ande eller kommande varaktiga fred på jorden*

Att människor utanför denna grupp inte kan förstå de kosmiska analyserna i detta verk är helt naturligt. De har i regel sin nuvarande, mentalt eller andligt tillräckliga boplats i massans eller flertalets ideal och livssyn, seder och bruk. Men även dessa väsen skall efter hand övergå till den nya världskulturen, allt eftersom de fått leva ut den gamla världskulturens religiösa och materiella ideal och kommit in i utvecklingen av den begynnande, verkligt humana eller kärleksfulla levnadsarten. *Varje människa på jorden skall sålunda till slut bli en verksam, orygglig cell i uppenbarelsen av den allt överglänsande, gudomliga, lysande ande eller den varaktiga, totala fred som världen sedan länge hungrar efter.*

2664. *Ut ur mörkret*

Denna ande är i absolut mening samma ande som "svävade över vattnet" och i kraft av vilken Guds skapande helt äger rum. Det är denna ande som är Guds primära medvetande och som inom den kristna världsreligionen kallas "den helige Ande". Och det är denna gudomliga ande och den därav följande formen av tillvaro som Gud i sin orubbliga kärlek har uppenbarat för oss i de kosmiska analysernas form. Med dessa kosmiska analyser i hjärna, hjärta och handling kommer den jordiska människan att tindra och stråla som en kärlekens, visdomens och konstens sol för sin omgivning. Och med en mänsklighet av sådana solar skall jordens kontinenter och hav bli kosmiskt lysande. Där tidigare krigets dödsskrik, jämmer och nödrop, bombexplosioner och kulturundergång och andra okunnighetens och vidskepelsens helvetesmanifestationer saboterade världsfreden i Gudomens sekundära medvetanderegioner, där skall djävulsmedvetandets nattsvarta skuggor vika för Guds anletes strålflode i en mänsklighet som blivit ett med Gud, ett med kärleken, ett med visdomen, ett med glädjen och saligheten. Hän över detta gudomliga rikes lysande ängder går livets eviga väg allt djupare in i Guds rikes salighetsregioner i livsäventyrets oändlighet och evighet.

39.4 Mellankosmiskt öde

Eftersom ett väsens livsupplevelse och manifestation betingas av dess förhållande till dessa tre kosmos, är det inte likgiltigt hur detta förhållande är. Det kan vara av en sådan natur, att väsendet befinner sig i den skönaste harmoni med alla tre kosmos. Det är då både kroppsligt och mentalt eller fysiskt och psykiskt fullständigt friskt och har ett både för sig självt och andra väsen värmande och livgivande, kärleksfullt uppträdande. Det utgör då den färdigutvecklade människan, Guds avbild. Men jordens människor är inte färdiga människor, tvärtom. De lever i krig och ofred, de mördar och dräper, torterar och lemlästar varandra i stor utsträckning. Det mellankosmiska området sjuder och kokar som en vulkan, som när som helst kan komma till utbrott. Med det mellankosmiska området menas alla de livsformer vi känner som människor, djur och växter. Vi ser att växtlivsformerna utvecklas mot den dräpande principen och så småningom blir till djur. Och här blir det i stor utsträckning en livsbetingelse för väsendena att döda för att leva. Den största ljuspunkten i väsendenas öde här är parningsdriften, den äkta partnern och avkomman. Deras medvetande leds i hög grad av instinkt. Vi ska inte här gå närmare in på detta område av det mellankosmiska ödestillståndet, utan endast framhålla att detta kan betecknas som den blivande fullkomliga människans fosterområde. Från detta område utvecklas väsendet vidare fram emot det stora slutfacit som är målet för denna utveckling, nämligen: människan som Guds avbild, skapad till att vara lik honom. Och här i den sista delen av djurriket framträder väsendet som den ännu inte färdiga jordiska människan. Hon har nu nått så långt i sin utveckling, att hon blivit ett väsen som står under lagen: Du skall älska din Gud över alla ting och din nästa som dig själv. I samma grad som hon kan uppfylla denna lag, är hon fullkomlig. I samma grad som hon inte kan uppfylla denna lag, är hon ofullkomlig.

I jämförelse med ett uppträdande som helt uppfyller kärlekslagen, är den vanliga jordiska människans uppträdande ännu mycket ofullkomligt. Och i samma grad som detta är ofullkomligt, alltså kärlekslöst, baseras hennes öde på kärlekslöshet från medväsendenas sida. Detta mellankosmiska öde bestäms således av hennes förhållande till sina mellankosmiska medväsen, det vill säga medmänniskorna och djuren. Vi har redan nämnt att väsendena här lever i krig, mördar och dräper varandra. Tidningar, tv och radio underrättar oss varje dag om hur den dräpande principen på många olika sätt kommer till uttryck man och man emellan och likaså folk och folk emellan.

Då ödeslagen: "Vad människan sår får hon också skörda" innebär att ett väsen endast kan få det öde som det genom sitt uppträdande vållar sin nästa eller andra väsen, och således självt får uppleva det onda eller det lidande det vållat andra väsen, kan det inte undgå att förvandlas. Det får en tilltagande motvilja mot sitt onda uppträdande, och förmågan att inte nännas göra det onda uppstår. Det blir humant och fredsälskande. Och från detta stadium i utvecklingen förs väsendena vidare mot fullkomligheten med hjälp av världsåterlösningens vägledning och föreskrifter, som visar humanitet eller kärlek till nästan som den absolut enda orubbliga vägen till ljuset.

39.5 Mikrokosmiskt öde

Men väsendenas ödesområde baseras inte enbart på deras uppträdande gentemot medmänniskor och övriga mellankosmiska medväsen. Det baseras i lika hög grad på deras uppträdande gentemot mikroväsendena i deras egen organism. Dessa små väsen hör också till den nästa man ska älska som sig själv. Att detta

hittills inte så mycket omtalats i världsåterlösningens vägledning och föreskrifter, och därmed inte heller i religionernas bud, beror på att människorna ännu inte hade fått tillräcklig erfarenhet eller utveckling för att här i detta mikroområde förstå vägledning eller upplysningar. Och det är egentligen först nu, från 1900-talet och framåt, som människorna kommer att inse, att kärleksbudet inte enbart gäller detta att älska sina medmänniskor, utan också att skapa välsignelse och sunda livsbetingelser för de mikroväsen av vilka hela vår organisms existens beror. Detta är en lika viktig karmisk livsbetingelse som att älska sina medmänniskor. Men här är jordmänniskorna ännu i överväldigande grad sovande väsen, vilket blir ett faktum genom det hav av sjukdomar eller kroppsliga lidanden som vi bevittnar på världens av sjuka människor överfyllda sjukhus. Här finns miljontals mer eller mindre förstörda organismer som läkare och sjuksköterskor med all kraft söker bota. Att dessa sjukdomar i värsta fall rent av är ett helvete för organismernas upphov, är ytterligare ett faktum.

Hur kommer det sig att människorna kan vålla sig själva ett så förfärligt lidande eller karma? Det beror på att människorna i fråga i alltför ringa grad ägnar sin organism någon särskild tanke eller något särskilt intresse. De tänker inte på att den utgör en boning, ett livsrum eller en värld för levande väsen. De tänker inte heller på att de själva har det fulla ansvaret för denna organisms hälsa och välbefinnande. Man kan överbelasta den med mer arbete än den är byggd att tåla; den kan då inte undgå att försvagas för att till sist gå under. Man kan också anhopa ämnen i den som varken utgör mat eller dryck. Man kan underminera den med alkohol och narkotika, så att dessa väsen går omkring som fullständiga vrak och sjuklingar, för att slutligen falla offer för en alltför tidig död. Likaså kan man underminera organismen med en felaktig kost, som också kan leda till sjukdom och försvagning. Här måste också nämnas mänsklighetens största villfarelse, nämligen att äta animalisk föda. Allteftersom människan utvecklas till att uppfylla kärlekslagen, till att älska sin nästa, alltså de levande väsendena, som sig själv, är det klart att hon inte samtidigt kan vara ett väsen som obetingat ska slakta och äta dessa väsen. Detta bekräftas ju också av det femte budet: "Du skall inte dräpa." Då Gud hade skapat människorna, välsignade han dem och sade: "Var fruktsamma och föröka er, uppfyll jorden och lägg den under er. Härskas över havets fiskar och himlens fåglar och över alla djur som myllrar på jorden." Och Gud sade: "Jag ger er alla fröbärande örter på hela jorden och alla träd med frö i sin frukt; detta skall ni ha att äta" (1 Mos. 1:28 och 29). Det står alls ingenting här om att man ska döda och slakta djuren till föda. Ju mer människorna utvecklas i human riktning, desto mindre tål de den grova, djuriska eller animaliska födan. De miljondråp människorna således förövar på djuren, skapar en motsvarande döds karma för de i djurdråp och köttätande delaktiga människorna. Detta betyder i sin tur, att i samma grad som de är delaktiga i djurdråp och köttätande, är de oskyddade mot onaturlig död; det kan vara i krig, vid överfall, trafikolyckor och andra förekommande olyckliga eller farliga situationer i det dagliga livet.

Som vi kan se här, utlöser djurdråpen och köttätandet två slags öden. Eftersom djuren utgör mellankosmiska väsen, hör återgäldandet för dråpet på dem till det mellankosmiska ödet. Eftersom köttätandets reaktioner försiggår i organismens mikrovärld eller inre organ, är dessa reaktioner eller köttätandets verkningar att beteckna som mikrokosmiskt öde.

39.6 *Makrokosmiskt öde*

Förutom det mellankosmiska ödet, som utgör verkningarna av eller karman för vårt förhållande till våra mellankosmiska väsen: medmänniskorna och djuren,

och det mikrokosmiska ödet, som utgör verkningarna av eller karman för vårt förhållande till mikroväsendena i vår egen organisms inre, har vi också ett tredje slag av öde, nämligen vårt makrokosmiska öde. Eftersom vi med vår organism utgör universum eller boning för mikroväsen i dess inre, utgör vi dessa mikroväsens makrokosmos. Då det ligger inom vårt område att kunna göra såväl gott som ont för dessa mikroväsen, får vi också här öde eller karma, alltefter det uppträdande eller den hänsyn vi manifesterar gentemot dessa väsen. Vi vet redan att vi med olämplig kost och bruk av tobak, alkohol och narkotika, genom utsvävningar, brist på sömn och andra för organismens hälsa och normalitet nedbrytande förhållanden mer eller mindre fördärvar livsbetingelserna för dess mikroväsen. Vi skapar med detta uppträdande ett eländigt makrokosmos för våra livsbetingande mikroväsen i vårt eget inre. Vissa kategorier av de normala mikroväsendena kan inte alls leva i sådana fördärvade områden av sitt makrokosmos. I vissa fall inkarnerar då mikroväsen av lägre utveckling i dessa områden. Men detta hindrar inte att väsendet här i motsvarande grad är invalid och mer eller mindre visar sig som ett vrak, som ett degenererande och långsamt döende subjekt. Detta öde utgör verkningarna av att väsendet inte uppfyllt sin förpliktelse som makroväsen. I stället för att göra sin organism till ett sunt och gott universum, ett lysande och värmande livsrum, en gudomlig boning för de livsbetingande levande väsendena i sitt eget inre, har det för dessa väsen gjort sin organism till ett mörkrets universum, ett lidandenas eldorado, vars helveteslåg i form av smärta besätter organismens nervsystem, medvetande och psyke och fördärvar väsendets allmäntillstånd tills döden befriar det. Tusentals och åter tusentals människor världen över befinner sig i detta förfärliga öde, därför att de i sin egenskap av makrokosmos för sina mikroväsen inte uppfyllt kärlekslagen, utan genom misskötsel och onaturliga njutningar har fördärvat sin organism. Men fördärvade organismer kan omöjligt vara något fullkomligt makrokosmos för mikroväsen, ja, är närmast mer eller mindre ett helvete för dem. Men ett väsen som gjort sin organism till ett fördärvat makrokosmos eller helvete för dess mikroväsen, kan inte vänta sig att dess kommande öde ska bli en solskensplats, en lyckans och kärlekens sfär i det makrokosmos där det självt ska uppleva livet. Det kommer här att få leva i en omgivning, där det kan få liknande mörka ödesmässiga upplevelser som dem det med sin defekta organism skapade för sina livsbetingande mikroväsen. Väsendets missförhållanden och misskötsel av sin organism skapar således inte bara sjukdomar och lidanden i den, utan är också medbestämmande i väsendets förhållande till sitt makrokosmos: naturen eller dess omgivning. Det är detta ödestillstånd vi måste beteckna som "makrokosmiskt öde". Allteftersom väsendet är ofullkomligt, skapar det alltså ett brutalt och mörkt öde genom här nämnda tre kosmos, vilket i värsta fall måste betecknas som själva helvetet eller lidandenas kulmination.

Men Guds ande, som är detsamma som allkärleken, svävar ständigt över vattnet. Det olyckliga väsendet är inte övergivet av Gud. I mörkret får det långsamt den humana förmågan inympad, och det börjar vandra på kärlekens väg. Och genom nya liv blir det så småningom en lysande och värmande kärlekens sol för sin omgivning och blir Guds avbild i alla tre kosmos. Och för detta gudomliga stråflöde måste alla mörka öden vika.

Skrivet som artikel till årstidskriften Kosmos 1965.

LIVETS BOG, DEL 1

117. *Ett utdrag ur jordmännisklighetens kosmiska analys. Uppfyllandet av det stora kärleksbudet i form av tolv avgörande punkter*

[...] Eftersom energierna eller vibrationerna från skaparprincipens ljusa utstrålning genom händelsernas gång efter hand har utformat uppfyllandet av detta gudomliga bud till att utgöra vissa bestämda realiteter, vilka griper in i jordmänniskornas dagliga liv, deras handel och vandel, och dessa realiteter genom den nya världsimpulsen från ovannämnda utstrålning nu kommer att ytterligare förstärkas såsom varande identiska med *vägen till ljuset*, skall vi här ge en överblick över dem alla. Dessa realiteter – eller hela den samlade energiutveckling genom vilken den gudomliga försynen således söker leda jordmänniskheten fram till det fullkomliga uppfyllandet av det stora kärleksbudet – kan uttryckas i form av följande tolv punkter:

1. *Osjälviskhetens seger över själviskheten på alla områden. (De gemensamma intressenas seger över privatintressena.)*
2. *Skapandet av en internationell, demokratisk världsstyrelse.*
3. *Alla länders avrustning – till förmån för upprättandet av en internationell, opartisk världspolis.*
4. *Utvecklandet av ett internationellt, öppet – inte hemligt – högsta lag- och rättsväsen, sammansatt av vetenskapens yppersta representanter på såväl andliga som materiella områden, vilka kan vara kvalificerade att skilja mellan "abnorma handlingar" och "förbrytelser" och som känner utvecklingens gång och tillvarons eviga lagar och därmed utgör en garanti för absolut rätt och rättvisa för allt och alla.*
5. *Avskaffandet av privatpersoners ägande av värdena – till förmån för världstatens övertagande av dessa värden.*
6. *Avskaffandet av pengar – till förmån för införandet av individens personligen presterade arbete som enda betalningsvärde samt kvittot härför som enda betalningsmedel för samma person.*
7. *Upprättandet av en för hela världsstaten gemensam barndoms-, ålderdoms- och sjukdomsfond, grundad på avdrag från arbetskvittona.*
8. *Utnyttjandet av maskinerna för att förkorta den materiella arbetstiden – till förmån för studiedagar och andlig forskning.*
9. *Avskaffandet av all våldspolitik och alla blodsutgjutelser.*
10. *Avskaffandet av tortyr, prygel- och dödsstraff – till förmån för väl betänkta internerings- och uppfostringsåtgärder.*
11. *Utveckling av vegetariska näringsmedel, hälsa och kroppsvård, sunda och ljusa bostadsförhållanden.*
12. *Utveckling av andlig frihet, tolerans, humanitet och kärlek till alla levande väsen, till människor och djur, till växter och mineral.*

Dessa tolv punkter kan alltså sägas vara identiska med de realiteter kring vilka hela den jordmänniskliga utvecklingsenergin koncentrerar sig, och under vilka uppfyllandet av tillvarons högsta kärleksbud – "Älska varandra" – nu, med den nya kosmiska världsimpulsen som grundval, går mot sin fullbordan inom jordmänniskans dagliga tillvaro. Dessa tolv punkter är alltså inte någon uttänkt

hjärnspekulation eller uppställd hypotes, utan visar sig tvärtom vara en analys av verkliga fakta, som kommit till uttryck i tankelivet enbart som en följd av föregående realistiska upplevelser. Ingen jordmänniska kan därför existera utan att vara i beröring med dessa realiteter eller omgiven av dessa energier.

LIVETS BOG, DEL 7 – UTDRAG UR EFTERSKRIFT: *Gudasonen ett med sin fader*

Älskade, helige Fader! – Jag prisar och tackar dig för att du har visat mig, hur alla existerande livsformer, växter och djur av de mest skilda slag, människors av olika färger, på skilda utvecklingsnivåer, med olika öden, av olika moral, med olika uppfattningar om dig, himmelske Fader, lever under din skapande och styrande hand. Du har låtit mig se att inte något enda väsen blir övergivet eller kan bli misslyckat i din gudomliga plan. Din ledande hand tar sig an varje väsen, varje gudason. Du är hos honom i mörkret. Du är med honom i hans lidandesepoker, även om han själv inte anar eller fattar din närvaro. Du är den eld i hans inre som får honom att segerrikt träda ut ur primitivitetens mörker och köld för att lysa och stråla ut din visdom och kärlek över allt och alla. På detta sätt har du genom domedagens eller ragnaröks mörkersfärer fört alla de väsen som i dag befolkar dina högsta ljusregioner. Och på samma sätt är du i dag i färd med att föra alla människor ut ur jordens mörker- och lidandesfärer och in i dina ljusregioners strålföde.

*

Käre allsmäktige Fader! – Jag prisar och tackar dig för att du har låtit mig vakna upp till ett medvetandetillstånd, där jag ser mig för evigt ställd inför ditt allsmäktiga anlete. Du har i en gudomlig, faderlig korrespondens avslöjat för mig ditt omätliga rikets mysterium, ditt gigantiska väsens allvisdom, allkärlek och allmakt. Du har visat att världsalltet är en evigt kulminerande kärleksmanifestation, som tillförsäkrar alla existerande levande väsen deras eviga livsupplevelse i ditt lysande och värmande strålföde. – Jag tackar dig för att du på så kärleksfullt sätt har visat mig, att alla existerande levande väsen i evighet har vilat i din gudomliga, lysande och värmande omfamning och att de aldrig någonsin skall ha någon annan vistelseort. Jag ser att det endast är en tidsfråga, när de människor som i dag är ovetande om denna härlighet, skall vakna upp till medvetande om evigheten och i salig hänryckning få skåda livets källa: solarnas sol, vars bländande ljus och värme är din eviga ande, uppenbarande dig som den absolut enda sanna Gudomen och alla levande väsens evige Fader. Och sålunda visar du mig här att alla levande väsen är förenade i en evig, gudomlig släktskap. Och jag ser att detta släktskap endast kan blomstra i ljus, lycka och salighet genom fullföljandet av ditt stora kärleksbud: Älska din Gud över allting och din nästa som dig själv, och att detta är hela lagens uppfyllelse.

*

Käre himmelske Fader! – Tack för att du sålunda genom ett timligt, fysiskt tillstånd har låtit mig vakna upp till en evig, förklarad tillvaro, omstrålad av din kärlek och för evigt blott omgiven av väsen som är mig dyrbara, var jag än må befinna mig och vem jag än må komma i beröring med, ty du har låtit mig se och igenkänna elden eller strålarna från ditt tindrande anlete i varje levande väsen.